

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

אומרת לא, לא הייתי נוגע בה בכלל. אני יודע מה אני מתנהג. לי היו כללים וברגע שבחורה הייתה אומרת לי לא לנגוע בה לא הייתי נוגע בה, מפני שאני לא היה לי זקפה, וגם לא היה לי חשק בכלל, זה באופן אוטומט לא הייתי נוגע" (פר' ע' 1535 ש' 15-18). לא זכור לו שדחף אותה, התנהגות שאינה מאפיינת אותו, ולפי זכרונו "...התרחצנו והיא הגיעה למיטה ובמיטה היא אמרה לי 'תשמע, אני בתולה'. אז אמרתי לה 'אם את לא רוצה לא צריך' וזהו, ככה אני זוכר שזה הפסיק, לא נגעתי בה, זה מה שאני יודע ומה שאני זוכר..." (פר' ע' 1536 ש' 21-23). הוא לא החדיר אצבעות לאיבר מינה ולא נעל את דלת החדר, אך ייתכן וביקש ממנה לגרות את איבר מינו ידנית (פר' ע' 1536 ש' 25 - 1537 ש' 1). בחקירתו הנגדית העיד ש"היא רצתה לכבוש אותי יותר מאשר אני אותה. היא גם אומרת שהיא רצתה להיות איתי. לא אני אמרתי" (פר' ע' 1641 ש' 31-32) וכי "היא לא רצתה ללכת הביתה להורים שלה. אם היה לה טוב, זה אחרת" (פר' ע' 1643 ש' 15).

טענות הצדדים

79. המאשימה טוענת שעל יסוד עדותה המפורטת של מורן, יש להרשיע את הנאשם במיוחס לו. הנאשם ניצל את חולשתה הרגשית על הרקע הביוגרפי שלה, וגרם לה להאמין כי אמה המנוחה שלחה אותו. בעת שמורן שהתה בבית הנאשם נשללה ממנה היכולת לתת הסכמה חופשית למעשים המיניים. המאשימה ממפנה לכך שמהתנהגות הנאשם עולה דפוס של אדישות כלפי הסכמת הנשים השונות לביצועם של מעשים מיניים. נסיבה נוספת, שלשיטת המאשימה, תומכת בטיעוניה היא פער הגילאים בינה לבין הנאשם, "עד כי די היה בו בלבד כדי ללמד על ההשפעה הבלתי סבירה של הנאשם על מורן ועל חוסר יכולתה להתנגד לו ואו לתת הסכמה חופשית". אלמנט נוסף המלמד, לדעת התביעה, על אי קיומה של יכולת ממשית לתת הסכמה חופשית, נמצא ברצונה העז של מורן לחזור אל הנאשם, ואביה נאלץ לפקח עליה 3 חודשים שלא תעשה כן. אשר למעשים המיניים עצמם, מורן הביעה בפני הנאשם כאב בעת שהחדיר אצבעות לאיבר מינה, והלה חזר ועשה כן, תוך אמירה "אל תדאגי, את תתרגלי".

80. מנגד, ההגנה טוענת, שעמדת המאשימה שגויה ומלאכותית, ומדגישה שבתחילה יוחסה לנאשם עבירת עבדות גם ביחס למורן, כאשר על אף הויתור על האישום האמור, עומדת המאשימה על כך שמורן נמצאה "במצב המונע התנגדות" ביחסיה עם הנאשם. ההגנה סבורה שתמונת הראיות מצביעה על התאהבות נעורים עוצמתית של מורן בנאשם. היא מפנה לכך שבחינת הראיות מעלה התחבטויות של מורן באשר לקשר עם הנאשם והשלכות אפשריות שלו על עתידה ויחסיה עם משפחתה. גם בתקופה הקצרה בה בילתה לילות עם הנאשם, לא נמנע ממנה להיכנס ולצאת והיא לנה לעתים קרובות בבית דודתה. הנאשם לא העמיד בפניה דרישות כלשהן, והיא קיימה עמו מגע מיני על מנת להשביע את סקרנותה. מורן לא סברה בזמן אמת שהנאשם גרם לה עוול כלשהו, וראתה בעייתיות ביחסיה עם הנאשם רק לאחר טיפול פסיכולוגי. גם אז, רק כעבור שנים רבות, לאחר שגלית יצרה עמה קשר, ולאחר שגורמי החקירה פנו אליה מיוזמתם, מסרה הודעה במשטרה. ביחס לאירוע הראשון מורן העידה שלא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

סירבה לנאשם או הביעה בפניו חוסר נכונות למגע מיני, ושהמניע לכך היה רצון בקרבה אליו ולנשים האחרות. ביחס לאירוע השני העידה שהמעשים נעשו תוך שיתוף פעולה מלא ושעשוע מצידה וכשאמרה לנאשם לעצור הפסיק מיד. ביחס לאירוע השלישי העידה, שאף שחשה חוסר נוחות ומבוכה מהיותה מובלת בידי הנאשם, היא לא הראתה זאת כלפי חוץ ואף שיתפה פעולה עמו. בקטעי האירוע בהם הביעה כאב מהחדרת אצבעות לאיבר מינה הנאשם הוציאן, וגם אז לא ביקשה לעצור את המגע המיני. גם לאחר שהופרדה בכוח מהנאשם והנשים, המשיכה להביע בכתב כמיהתה לשוב אליהם.

דיון

81. מורן הייתה כבת 17 שנים במועדים הרלוונטיים, היא אינה בת משפחה של הנאשם ולא הכירה אותו קודם לכן. עיון בטיעוני המאשימה מעלה, שהם אינם מתמקדים בתוכן האירועים המיניים, אלא בנסיבות החיצוניות להם: ילדותה של מורן, פער הגילאים בינה לבין הנאשם, שהותה בקרב נשים המעריצות אותו, מניפולציה רגשית של ייחוס הגעתה אליו לאמה המנוחה, ואדישותו כלפי ביטויים בלתי נמרצים לאי הסכמה מעשים מיניים. ההתייחסויות לתכנים המיניים מוגבלות לכך שהנאשם לא הפסיק את האקט המיני מיד עם הבעת כאב מצדה.

82. מחומר הראיות שהוצג בעניינה של מורן אכן מצטיירת תמונת חיים קשה. מדובר בנערה בגיל ההתבגרות שהתייתמה מאם וחשה הזנחה רגשית בתוך משפחתה. מנקודה מוחלטת זו, סברה, שמצאה מזון ומענה למכאוביה בקשר האישי שפיתחה עם שולי, ובתקווה שזו הציגה לה לחיי אושר. בעת שהגיעה לוויולה, הופעל עליה מצד הנשים לחץ חברתי כבד, מלווה בהבטחות מהבטחות שונות בדבר העתיד הצפוי לה כאשר של הנאשם, ובדבר יכולותיו המיניות במטרה שתהיה אחת מנשותיו. הנאשם הוסיף הבטחות ומניפולציות מצדו במטרה לקיים מגע מיני עם נערה צעירה ממנו בשנים רבות. דברים אלו נפלו על אוזן כרויה, והדבר אף עלה בידו, באופן חלקי. סביר להניח, שלו לא הייתה מוצאת בכוח מביתו של הנאשם הוא היה ממשיך במעשיו.

83. אף על פי כן, השאלה העומדת בפנינו היא, האם קוימו יסודותיה של עבירה פלילית המוכרת בדין. אין במסכת ראיות המאשימה דבר המבסס מסקנה לפיה, המעשים המיניים בוצעו שלא בהסכמתה החופשית של מורן, או שנמצאה במצב המונע ממנה התנגדות למעשים המיניים. בגישת המאשימה גלומות הנחות בעייתיות, הן בהקשר הכללי והן בהקשר להליך הנוכחי. במישור הכללי, מניחה המאשימה, ש"הסכמה" למעשי מין, כמשמעה בדין הנוהג, ניתנת אך ורק על בסיסה של משיכה מינית ותשוקה מינית שבאה לאחר הליך חיזור "נורמטיבי". בעייתיות נוספת בטיעוני המאשימה מצויה בהנחה שביטויים קיצוניים של חיבה לנאשם מלמדים על שלילה מוחלטת של יכולת לסרב לו (וראו האמור בעניין זה בעמ' 25 לסיכומיה).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

אנו סבורים שהן מדבריה של מורן בעדותה בפנינו, והן מהמסמכים שכתבה בזמן אמת, לאורך תקופה ארוכה, קודם למגעים המיניים עם הנאשם ולאחריהם, עולים חיבוטי נפש באשר לעתידה, ובקשר למקום אותו רצתה לייחד לנאשם. למורן לא הייתה כל תלות כלכלית בנאשם, ולא נמנעה ממנה הבחירה האם לשהות עם נשות הנאשם אם לאו, האם להתייחד עמו, אם לאו ולאיזה מערכת יחסים אינטימית רוצה להגיע עמו. יודגש, כי הנאשם לא התחזה לאדם אחר ולא ייחס למעשים תכלית אחרת זולת הנאה מינית. גם אם המניע שעמד בבסיס הסכמתה של מורן לא היה משיכה מינית נלהבת לנאשם, אלא רצון בקרבת הנשים, ובעיקר לשולי, אין מדובר בנסיבות בהן הועמדה בפניה סנקציה ממשית או מרומזת, או נסיבות אשר שללו ממנה ביצוען של פעולות פיזיות המבטאות אי רצון. גם בפועל, הגבילה מורן את מעשי הנאשם ובעת שהדברים הובאו לידיעת הנאשם בכל אחד מהמקרים, פסק ממעשיו. בהקשר זה יודגש, כי הבעת כאב כשלעצמה אינה מלמדת בהכרח על רצון בהפסקה מיידית של המגע המיני. ראיות, לפיהן במקרים אחרים התעלם מביטויי אי הסכמה, אינן יכולות לגבור על עדותה המפורשת של מורן בנושא האמור.

84. מהאמור לעיל הננו קובעים שלא הוכחו יסודות העבירה שיוחסה לנאשם ולפיכך יש לזכותו מהעבירות המיוחסות לו באישום השישי.

האישום השביעי

85. באישום זה מיוחסות לנאשם עבירות אינוס ומעשים מגונים במיטל, שגרה עם הנשים בחודשים דצמבר 1999-ינואר 2000.

מיטל העידה שבסוף שנת 1999, כשהייתה בת 20, גרה בבית הוריה ועבדה כקופאית בסופרמרקט תוך שניהלה מערכת יחסים אינטימית עם סגן המנהל במקום. באחד הימים שאלה את יעל, שהגיעה למקום כלקוחה, האם יש לה משהו להכיר לה. יעל השיבה "יש לי את בעלי, שיש לו כמה נשים" והראתה את תמונתו, תוך שהסבירה שהנשים חיות ביחד. מיטל אמרה בתגובה, מסיבה שאינה נהירה לה "איזה מלאך". נוכח רצונה לעזוב את בית הוריה (שם הרגישה דחויה) וסקרנותה לראות כיצד הנשים חיות יחד ביקשה לפגוש את הנאשם. הנאשם בא לאסוף אותה ממקום עבודתה יחד עם יעל ועם שני גברים נוספים, נסים ואשר, והביא אותה לדירה בלה-גרדיה. שם ראתה את האינטראקציה שהתקיימה בין הנשים לבין הנאשם (ראו האמור בעניין זה בדיון באישום השני). הנאשם סיפר לה על כוחות הריפוי שלו ואמר שיעשה אותה מאושרת. הם צפו בסרט הודי שבו הייתה דמות של אדם שהלך דרך קיר והנאשם אמר שגם הוא יכול לעשות זאת והוא ניחן בכוחות המאפשרים לו להיכנס לחלומות ולגרום נזק. הנשים הפצירו בו להפנט אותה, והיא אכן עמדה מולו ונוכח מבטו חשה תחושת ריחוף. היא עמדה עם הגב אליו וחשה שהיא נופלת. באותו יום או יום למחרת שהתה בבית עד לשעה 02.00 ויעל הציעה לה להישאר לישון במקום. מיטל התקשרה לאביה והודיעה לו שהיא נשארת לישון אצל חברה, והוא ביקש את

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

מספר הטלפון של אותה חברה. מיטל סירבה למסור לו את מספר הטלפון אך אפשרה לו לדבר עם יעל שאמרה לו שיש למיטל מיטה במקום. כששבה לבית הוריה ואמרה לאביה שברצונה לישון שוב אצל חברה השיב לה האב שאם לא תיתן לו את מספר הטלפון של החברה, יהיה עליה לעזוב את בית ההורים. היא נסעה לבית בלה-גרדיה מבלי שלקחה חפצים אישיים. באותה עת הנאשם לא היה שם, אך ויקי ארגנה לה מקום בארון. מכאן ואילך הייתה מיטל מתגוררת במקום, לפרקים, במשך מספר שבועות. באחת הפעמים התלוותה לנאשם ועוד שתי נשים, ובעת שעמדו מול חנות תכשיטים הציעה אחת מהן לנאשם שיקנה למיטל טבעת, כביטוי המקובל של מחויבות לו. הנאשם אמר שיקנה לה טבעת כשמיטל תרצה בכך. הוא נהג לומר למיטל שתהיה אישה טובה ואם טובה לילדיו. היא עצמה לא הייתה מעוניינת בכך, כיוון שכל מטרותיה הייתה למצוא מקום מגורים ותו לא. באחד הימים בהם שהתה בבית לאחר שעות העבודה, נרדמה. בסביבות השעה 22:00 הנאשם העיר אותה ואמר לה **"בואי, הולכים"**. היא לקחה אתה בגדים והצטרפה אליו. אחד מחבריו של הנאשם הסיע אותם לדירה באזור התחנה המרכזית (הדירה ברח' יסוד המעלה). הנאשם הציע לה להתקלח עמו והיא סירבה. הוא אמר לה שאין לה סיבה להתבייש והחל להפשיטה. עקב כוחו הפיזי העודף, ונוכח החשש מכוחות ההיזק עליהם דיבר חשבה שאינה יכולה להתנגד לו. לכן, **"כשהוא הפשיט את החולצה כבר הסכמתי"** (פרו' ע' 1197 ש' 20). הם נכנסו למקלחת, שם סיבן את גופה, מבלי שהתנגדה לכך (פרו' ע' 1210 ש' 20). לאחר מכן נכנסו למיטה, שם החל לנשק את צווארה ולנגוע בדגדגן שלה תוך שהיא אומרת לו שאינה מעוניינת בכך. הנאשם המשיך בכל זאת ואמר לה **"אני יודע שאת אוהבת אותי"** (פרו' ע' 1197 ש' 25), נגע בשדיה והחמיא לה. כשליטף שוב את איבר מינה אמרה לו **"גואל אני לא רוצה"** (פרו' ע' 1197 ש' 33) ואמרה בכזב שהיא בתולה, כיוון שלא רצתה לשכב עמו. הוא הכניס את אצבעו לאיבר מינה תוך שהוא אומר לה **"אל תדאגי, אני לא אקרע לך את הבתולין"** (פרו' ע' 1198 ש' 4-5). הנאשם לא הגיע לזקפה מלאה, ועקב תשישותה, ועל רקע העובדה שממילא לא היה לה לאן ללכת, היא נרדמה תוך שהוא מחכך את איבר מינו בגופה. אף שהמעשים לא נעמו לה, לא עזבה, **"כי אני לא רואית בזה לילה של טרגדיה"** (פרו' ע' 1219 ש' 33). היא המשיכה לגור עם הנשים, ובלילות מסוימים ישנה עם הנאשם ובהם **"אני רק זוכרת שהוא היה הרבה מדבר איתי בלילה"** (פרו' ע' 1228 ש' 6-7). באחד הימים כששהתה בבית החלה להתפשט כדי להתקלח. הנאשם נכנס אחריה לחדר, ונעל את הדלת. היא אמרה לו **"גואל, מה אתה עושה? אני צריכה להתקלח, יש לי עבודה"** ואילו הנאשם השיב במילים **"בסדר בסדר"** והחל להפשיטה. היא שבה ואמרה לו שאינה רוצה לאחר לעבודה והוא השיב לה שהוא יודע שהיא אוהבת ורוצה אותו אך מתביישת. היא לא רצתה לצעוק, שמא תעורר עליה את חמתן של הנשים האחרות. היא לא מנעה ממנו להסיר את חולצתה, אך בעת שהנאשם שלח את ידו לאיבר מינה והכניס את אצבעו, אמרה לו **"די, תפסיק, אני לא רוצה, די"**. הנאשם התעלם מהדברים, שלף את איבר מינו ממכנסיו, הורה לה לנגוע בו, ושלח ידו אל זרועה על מנת להניחה עליו. היא ניסתה להימנע מלהגיע למצב שכיבה והתנגדה לכך פיזית, אך הנאשם דחף אותה אל המיטה מספר פעמים עד שנכנעה. הוא לא הגיע לזקפה, התחכך בה מעט, והשניים קמו. היא נכנסה להתקלח והנאשם נכנס למקלחת אחריה ונעל את הדלת.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

היא אמרה לו שהיא רוצה להתקלח, ובתגובה אמר שגם הוא מעוניין להתקלח. השניים התקלחו יחד מבלי שהנאשם מנסה לנגוע באיבר מינה פעם נוספת (פר' ע' 1199 ש' 21 – ע' 1200 ש' 5). היא סיפרה לחברה לעבודה שהיא גרה עם נשות הנאשם, ומשבן זוגה דאו שמע על כך אמר לה שתצא מהמקום ושתבוא לגור בביתו. היא חזרה לדירה בלה-גרדיה על מנת לאסוף את חפציה, ובדרכה החוצה אמרה לה מעיין שאין דרך חזרה למקום, והיא השיבה שאינה מעוניינת לחזור לשם. היא סיפרה על האירועים לחברתה וזו הפנתה אותה לתכנית רדיו, בעקבותיה פנתה אליה המשטרה והיא מסרה הודעה. היא נשאלה האם ברצונה להעיד בבית משפט והיא השיבה בשלילה. כיוון שכך, הודע לה שהתיק ייסגר בשל חוסר ראיות. המשטרה פנתה אליה פעם נוספת בשנת 2009 וגם אז לא הייתה מעוניינת להעיד. בחקירתה הנגדית נשאלה מה ציפתה שיקרה בדירת הנאשם בשעות הלילה, והשיבה ש"ממש לא חשבתי שהוא רוצה לשכב איתי... יכול להיות שזה מה שהוא ראה שאני רוצה כשקמתי בלילה, מבחינתי לא ראיתי את זה ככה" (פר' ע' 1209 ש' 19; פר' ע' 1210 ש' 6-7).

בחקירתו במשטרה ביום 21.01.10 נשאל הנאשם בעניינה של מיטל והשיב שאינו מזהה את שמה או את תמונתה. בהמשך החקירה בעת שהופנה לפרטים ספציפיים, ציין ש"מיטל לא גרה עם אף אחד... אולי היא באה בתור חברה והלכה בתור חברה אני יודע... יכול להיות, לא זוכר עבר שנים... אני לא יודע, מה שאני יודע זה לא היה בכוח, אני אף פעם לא נהגתי בכוח... אני לא זוכר שהיה איזה בעיה עם אף אחד, אף אישה, אף חברה לא היה בעיות אני מטבעי לא נוהג בכוח, אף פעם לא עשיתי שום דבר בכוח... אולי זה היה חיזורים הבנת? היא חיזרה אחרי, אני חיזרתי אחריה... עובדה שהיא באה היא לא הלכה אם... היא לא הייתה מחזרת אחרי היא הייתה הולכת... זה היה קצר זה שלושה ימים אני מכיר אותה בכלל, זה היה מדובר שלושה ימים שהכרתי אותה... בזמן הזה אולי כי נוצרה בינינו אידייליה... נכנסה למשפחה, ישנה הלכה... אתה מזכיר לי, אבל אני לא יודע מי זאת... עובדה שהיא לא רצתה להיות חברה שלי לעתיד אז לא, לא היה בכוח לא איומים ולא שום דבר... אף פעם בכוח אני אף פעם לא עשיתי בכוח אמרו לי עזוב עזבתי..." (ת/7). הוא הכחיש ואמר שאינו זוכר כל פרט לפיו ביצע במיטל מעשה מיני כלשהו שלא בהסכמתה.

בעדות לפנינו חזר על הנאשם על דבריו במשטרה, לפיהם, שמה של מיטל לא היה זכור לו בעת חקירתו ורק כשראה אותה באולם הדיונים הבין במי מדובר. בחקירתו הראשית הסביר כי "...לא הצגתי את עצמי... כנראה הנשים שלי סיפרו לה סיפורים וזה התערבב לה, הכל נהיה כמו מעורבב... אני זוכר רק שהתרחצנו והיא הגיעה למיטה ובמיטה היא אמרה לי 'תשמע, אני בתולה' אז 'אם את לא רוצה לא צריך' וזהו, ככה אני זוכר שזה הפסיק, לא נגעתי בה... [לגבי הכנסת אצבע לאיבר מינה] לא זוכר, לא היה דבר כזה... לא בכוח. אם היא לא רוצה, לא צריך... [לא זכרתי אותה ואת מורן] בגלל שלא היה לי איתן עניין רציני או שלא היה לי איתן ויכוח או דבר שהיה חריג" (פר' ע' 1536 ש' 21 – ע' 1537 ש' 6).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

בחקירתו הנגדית העיד ש"דווקא איתה אני זוכר שלא היה שום דבר. היא אמרה לי שהיא בתולה ולא נגעתי בה. אני לא פתחתי לה ולא נגעתי בה... [לא קיימתי איתה] יחסי מין... אפשר להגיד שהתעלסנו. התחבקנו, התנשקנו, אני לא התנשקתי איתה גם. באוטו כן התנשקתי איתה. לא היה יותר מזה שום דבר... לא שכבתי איתה... לא נכון [שהחדרתי אצבע לאיבר המין שלה]... לא הפשטתי אותה בכוח, את אף אחת לא הפשטתי בכוח... ברגע שהיא אמרה שהיא בתולה, לא נגעתי בה, אני אומר בפירוש... הדבר הכי רגיש אצלי שאישה מתנגדת. אז אני לא נוגע בה ולא שוכב איתה..." (פרו' ע' 1646 ש' 21 – ע' 1648 ש' 5).

86. המאשימה מבקשת להרשיע את הנאשם על יסוד עדותה של מיטל בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

מנגד, טוענת ההגנה, שיש לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו. בהתייחס לאירוע הראשון, מפנה ההגנה לשורה של עובדות וראיות המבססות את טענתה: בחירתה של מיטל להגיע לדירת הנאשם בשעת לילה כשבידה בגדים ליום המחרת מעידה על הסכמתה לקיום מגע מיני. בחקירתה הנגדית, מיטל עצמה הסכימה כי הנאשם יכול היה להסיק מהתנהגות זו הסכמה למגע המיני. בחקירותיה הראשונות במשטרה, ובמכתב שכתבה זמן קצר לאחר האירועים לא אמרה שהנאשם הפעיל עליה כוח פיזי, במקלחת. גם בעדותה לא ציינה כל מעשה של איום או כפייה שהפעיל עליה הנאשם, אלא רק חשש פנימי שלה מהבעת התנגדות לו, וכי לאחר סירוב קצר מצידה, הסכימה למעשים. מיטל לא התנתקה מהנאשם, אלא טיילה עמו ועם שמרית ביום למחרת. הוא הדין גם בהתייחס לאירוע השני שתיארה. מיטל לא הביעה בפני הנאשם סירוב למגע המיני עצמו, אלא רק אמרה שתאחר לעבודה, וכי היא בתולה. כשביקשה מהנאשם להפסיק ממעשיו כשהחדיר אצבע לאיבר מינה, הוא נענה לבקשתה, ונוכח דבריה כי היא בתולה, נמנע מקיום מגע מיני מלא עמה. דברים אלו מלמדים, להשקפתה, שהנאשם לא ביצע במיטל מעשה מיני כלשהו מתוך ידיעה או מתוך עצימת עיניים לכך שאינה מעוניינת במגע מיני.

דיון

87. בחינת תיאוריה של מיטל בעדותה מלמדת על ביטויי אי הסכמה מפורשים למעשים מיניים של הנאשם. כך, באירוע הראשון, אמרה לנאשם שאינה מעוניינת להתקלח עמו; היא אמרה לו ש"אינה רוצה" בעת שנגע באבר מינה; וכן כדי להרתיעו אמרה לו שהיא בתולה קודם שהנאשם החדיר אצבעו לאיבר מינה; לגבי האירוע השני, העידה שניסתה לקום וללכת מספר פעמים אך הנאשם הטילה חזרה אל המיטה עד שנכנעה.

טענות ההגנה מול עדותה המפורשת של מיטל מבוססות על שני ראשים: האחד, שאין לסמוך על תיאוריה משום שלא נזכרו בפעמים הראשונות בהן מסרה את עדותה. ובהתחשב בהתנהגותה קודם למעשים ולאחריהם, קם חשש שבהודעותיה המאוחרות ובעדותה העצימה את תיאורי אי הסכמתה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

השני, שביטויי אי ההסכמה היו רפים ולא הבהירו לנאשם את אי רצונה של מיטל בכל מגע מיני שהוא, ומשכך, הסיק הנאשם בתום לב כי היא מסכימה למגע מיני שאינו כולל החדרת איבר מינו לאיבר מינה, ופעל בהתאם להבנתו זו. עוד נטען, שבפעולותיו לא היה "שימוש בכוח", כדרישת הדין שנהג בתקופה הרלוונטית.

88. לאחר בחינת עדותה של מיטל ודבריה, אנו סבורים שיש לסמוך על גרסתה כמשקפת את המציאות כהווייתה. למיטל אין כל אינטרס להזיק לנאשם, ולא תצמח לה כל תועלת מפגיעה בו. הגם שהדברים לא נזכרו בהודעותיה הראשונות במשטרה, הם נזכרו בהודעתה השלישית שניתנה כ-10 שנים קודם לפתיחת ההליך הפלילי הנוכחי. לאורך השנים לא ביקשה לקדם הליך משפטי כלשהו, פלילי או אזרחי, נגד הנאשם וחזרה והדגישה שנוכח אורח חייה כיום, אינה מעוניינת להעיד בהליך הנוכחי מחשש שהדברים ייחשפו בפני בן זוגה ומשפחתו. בדבריה, לא הסתירה שהמניע העיקרי לפעולותיה והאינטראקציה שניהלה עם הנאשם היה מציאת מקום מגורים מחוץ לבית הוריה. היא גם לא העצימה את אי הסכמה, או את התנגדותה, ולא סיפרה על פגיעה פסיכולוגית שסבלה כתוצאה מיחסיה עם הנאשם. בעדותה ניכר חוסר רצון להשחיר את הנאשם ולדייק בדברים כהווייתם.

על כן, אנו קובעים, שמיטל הציגה בפני הנאשם אמירות והתנהגויות חד-משמעיות בדבר אי הסכמתה במהלך שני האירועים המיניים שתוארו בדבריה.

89. הדין שנהג גם בתקופה הרלוונטית לאישום, היה ברור וחד משמעי, לאמור: "כשאשה אומרת 'לא' היא מתכוונת ל'לא' כמשמעותו בחיי יומיום וכהוראתו במילון. כך אשה, כך גבר, כך ילד, כך ילדה, כך זקן, כך זקנה, כך כל אדם. 'לא' הוא לעולם 'לא' ואין 'לא' שהוא 'כן'... אשה האומרת 'לא' והגבר מתייחד עמה על אף אותו 'לא', הייחוד הוא שלא בהסכמתה והמעשה הוא מעשה אינוס (אלא אם כן סיכמו השניים מראש כי 'לא' בשפתם הפרטית הוא: 'כן', כדבר עליסה בארץ הפלאות)" (ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, 381; וראו גם ע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 873, 888-889 והאסמכתאות שם). בהקשר זה הודגש בפסיקת בית המשפט העליון כי "... הוצב גבול ברור שלפיו קיום יחסי מין מותנה ברצונה החופשי של האישה ביחסים אלה. אי ההסכמה עשויה אמנם ללוש צורות התנהגות שונות ומגוונות, אך המשותף לכולן הינו המסר הברור כי היא אינה מעוניינת בכך. עם העברת מסר זה, יהיה בהמשך קיום יחסי המין משום עבירה פלילית חמורה... ההלכה שהציב בית משפט זה פעם אחר פעם היא כי לאישה נתונה הזכות – בכל שלב לפני קיום יחסי המין – לסגת מהסכמתה ולסרב להם, כל עוד חזרה זו מהסכמה מובאת לידיעתו של בן הזוג באופן ברור. בעניין זה, אין כל נפקות להתנהגותה הקודמת של האישה, בין שהייתה זו משתפת פעולה ובין שאפילו הייתה יוזמת המפגש באופן פעיל... הסכמתה הראשונית של האישה לא תוכל להיות לה לרועץ ולהיחשב כמעין הסכמה מכללל, שכן אין מדובר כאן ביחסים חוזיים של החלפת ממון, אלא ביצירת היחסים האינטימיים ביותר ובהענקת מתנת הקרבה המשמעותית והקרובה ביותר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

שיכול אדם לתת לרעהו. לא נוכל לקבל גישה, הכובלת אדם זה או אחר להעניק דבר זה נגד רצונו, גם אם הסכים קודם וכעת חזר בו מטעם כלשהו... הדרישה לבירור ההסכמה מצד היסוד הנפשי של מבצע העבירה משתנה היא על פי נסיבות העניין והיחסים הקודמים בין בני הזוג. מכאן יוצא כי ככל ששלב החזרה מההסכמה מאוחר ומתקדם הוא יותר, נדרשת אף החרטה להיות ברורה ובהירה יותר, וזאת – על מנת לוודא כי מבצע העבירה אכן היה מודע ללא כל ספק לשינוי הלבבות שהתרחש" (ע"פ 7951/05 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד סב(1) 710, 739, 742, 748, 751).

90. הסכמה לקיום מגע מיני מתייחסת, הן למהות המעשה, הן לכוונה המינית בו, הן למיהותו וזהותו של השותף למעשים והן למועד והמקום בו יבוצע. מקובל עלינו, שמיטל הייתה נכונה, באופן כללי, לקיים מגע מיני עם הנאשם, כמעין "מחיר" הכרוך במגורים מחוץ לביתה לצד נשות הנאשם, וכי התנהגותה מחוץ לאירועים המיניים עצמם, בייחוד באירוע הראשון, בו נלוותה לדירתו, שימשה רמז בולט לנאשם בדבר הסכמה לביצוע המעשים. אף על פי כן, מרגע שהביעה את אי הסכמתה בפניו במונחים כלליים, בין במילים ובין בניסיונות לקום מהמיטה, היה על הנאשם לחדול ממעשיו ולברר את תוכן הדברים ואת מהות ההסכמה הנתונה לו, ככל שניתנה. הוא לא היה רשאי לפעול על פי ההנחה הנוחה לו, לפיה אי ההסכמה "מצומצמת" רק לאקט מיני של החדרת איבר מינו לאיבר מינה, וכי נתונה לו בזמן ובמקום הרלוונטיים הסכמה לביצועו של כל מעשה מיני אחר. הדבר בולט בעיקר בהתחשב בכך, שלא היה ביניהם מגע מיני קודם, ולא פותחה ביניהם "שפת סתרים" המקנה לדברים או למעשים משמעות שונה ממשמעותם הרגילה.

91. כאמור לעיל, הנאשם לא החדיר איבר מינו לאיבר מינה של מיטל לאחר שהביעה בפניו את אי הסכמתה באיזה מהאירועים שתיארה. עם זאת, באירוע השני הנאשם החדיר את אצבעו לאיבר מינה מבלי שהובהר על בסיס מה סבר שנתונה לו הסכמתה למעשים. בשני האירועים, לאחר שמיטל הביעה את אי הסכמתה, המשיך הנאשם לבצע בה מעשים מיניים, בהתחככות בגופה, בהנחת ידה על איבר מינו ובכניסה למקלחת אחריה מבלי שהביעה הסכמה לכך. גם אם מיטל השלימה עם המעשים ולא הביעה להם התנגדות נמרצת, או לא ראתה בדברים "טרגדיה" המצדיקה השקעת מאמץ בניהול הליך משפטי, אין לומר כי הסכימה לביצועם.

92. הפועל היוצא מהאמור לעיל, שאנו מרשיעים את הנאשם:

- בגין האירוע הראשון – בעבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.
- בגין האירוע השני – א. בעבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.
- ב. בעבירת מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

האישום השמיני

93. באישום זה מיוחסות לנאשם עבירות של בעילה אסורה בהסכמה, מעשה סדום, ומעשה מגונה, תוך ניצול יחסי תלות באפרת, ילידת נובמבר 1983 ואחות למעיין.

94. אפרת העידה שאחותה, מעיין, אבדה לחלוטין את שערות ראשה עד התקרחות עוד כשהייתה ילדה קטנה ומאז שיערה לא צמח. כשהייתה מעיין בת 17, חברה הפנתה אותה לנאשם כמי שיוכל לסייע ולטפל בבעיה זו. באותה עת, אפרת הייתה בת 13 ומספר חודשים, ואז פגשה את הנאשם לראשונה כשהגיע לביתן כדי לטפל במעיין. כ-4 חודשים לאחר מכן, טיפל גם באמן ומנע ממנה את הצורך לעבור צנתור. חרף טיפולו של הנאשם לא מצבה של מעיין לא הוטב ונותר כמקודם. לעומת זאת, אפרת נוכחה שחל בה שינוי פסיכולוגי לרעה. מעיין החלה לגנוב כספים מהוריהן ולשקר להם. על רקע זה התפתח בין אפרת למעיין עימות שנגרר למאבק פיזי. מספר ימים לאחר מכן שלחה מעיין מכתב לאפרת והבהירה בו שהוריהן רוצים רק ברעת ילדיהם. מעיין הבהירה לה על סגולותיו של הנאשם והפצירה בה שתכתוב לו מכתב תודה על כך שהציל את אחותה. מתוך האמון שרחשה לאחותה כתבה אפרת את מכתב התודה. לאחר מכן, התבקשה לכתוב לו גם מכתב אהבה. היא החלה לכתוב לו מכתבים ובהמשך, בלשונה: **"לאט לאט חלחלה בי המחשבה שאני מאד רוצה לפגוש אותו ולדעת מי מסתתר מאחורי הדמות המסתורית הזו"**. הקשר החל בשיחות טלפון שנערכו מטלפון ציבורי (לפי הוראת הנאשם), אך הנאשם התרה בה שעליה לחכות למפגש רק בהגיעה לגיל 18 והיא החלה לערוך "טבלת ייאוש". כשהייתה בת 15.5 באה מעיין והודיעה לה שהנאשם החליט שמצבה הנפשי של אפרת כל כך גרוע שאם לא תראה אותו בו ביום קיים חשש שתאבד. היא פגשה אותו ועוד מספר נשים בקניון עזריאלי ומשם נסעו לדירה בלה-גרדיה. הנאשם התפאר בפניה ששכב עם 1,000 נשים, מהן 500 בתולות. היא עצמה הייתה בתחושה של **"ריחוף טוטאלי"** (פרו' ע' 359 ש' 30) וזאת אף ש"לא ראיתי בו שום מושא אהבה, לא נמשכתי אליו, ואפילו נגעלתי ממנו" (פרו' ע' 360 ש' 2-1). מספר ימים לאחר מכן ביקשה לפגוש בו שוב וסורבה. רק כשבוע לאחר מכן הותר לה לבוא פעם נוספת לדירתה של מעיין. הנאשם הקדיש לה מספר שעות והיא התקשרה להוריה והודיעה להם שהיא נשאת לישון בתל אביב. הנשים שהיו במקום, מעיין, שמרית, יעל וויקי הסבירו לה ש"הטקס הראשון" עם הנאשם הוא מקלחת משותפת. היא ישבה בסלון והנאשם הזמין אותה לשבת לצידו. הוא אמר לה **"את יודעת שלהתקלח איתי, זה... אין חוויה כזאת. אבל אני לא אגיד לך להתקלח איתי. את תחליטי לבד. אבל רק שתדעי, כולן עשו את זה והן ריחפו בגן עדן"**. הציפייה של כל הנוכחות, שתצטרף למקלחת עם הנאשם, השפיעה עליה והיא נכנסה אתו, כשמעיין מספקת להם מגבות. לאחר שנכנסו קפאה, כיוון שלא היה לה ניסיון מיני קודם, והנאשם אמר לה **"למה את מחכה? תתחילי להתפשט"** הוא תפס את ידיה ואמר לה **"נו, תוריד לי את החולצה. תעזרי לי. אני לא יכול לבד"**. היא שיתפה פעולה והם הפשיטו האחד את האחר. הנאשם היה עירום לחלוטין והיא בבגדיה התחתונים, והיא הציעה לו שתיכנס עמו לבושה כך. הנאשם אמר לה **"לא,**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

שטויות. את תראי שפעם אחת תתקלחי איתי ואת תרצי כל הזמן. עוברים את המחסום הראשון ואח"כ תפתחי אובססיה". היא נכנסה לאמבטיה ותוך שהנאשם מסיר את תחתוניה וחזייתה, הפעיל את זרם המים וכיוון אותו לטמפרטורה הנכונה. הם עמדו פנים מול פנים, תוך שהנאשם אומר לה ש"יהיה בסדר, אל תדאגי. את עוד תתרגלי אליי". הוא הצמיד אותה לגופו, התחיל לסבן את גופה, הרטיב את שיערה וחפף אותה, ולאחר מכן ביקש ממנה שתלטף ותסבן אותו. היא נענתה כיוון שסמכה עליו ובטחה בו. הם יצאו תוך שהיא חשה מבוכה עצומה, ואילו הנאשם אמר לה "אל תדאגי, את עוד תעשי את זה כל כך הרבה בחיים שלך, שעוד תתחילי ליהנות מזה". הם יצאו מחדר האמבטיה והיא ראתה את מעיין ושמרית מחייכות חיוך רחב, שמחות בשמחתה. מעיין הכינה אוכל וסידרה לה את הספה לשינה. באמצע הלילה הנאשם ניגש אליה, ליטף אותה, ואמר לה "קומי". הוא לקח אותה לחדר של מעיין, שלא הייתה במקום. הנאשם הפשיט אותה, והיא אמרה לו שהיא רוצה להישאר בתחתונים. הוא השיב "בסדר" ו"תנשקי אותי. תחבקי אותי. אני זקוק להרבה אהבה. יש בי כל כך הרבה אהבה. אני צריך שמישהי תתן לי המון". הוא התחיל לנשקה בפיה, ולאחר מכן החדיר את לשונו. הוא אמר לה שהפעם הראשונה תמיד קשה ולאחריה תהיה טובה יותר מכל נשותיו האחרות. הוא ליטף את גופה ובשלב מסוים שלח ידו לכיוון מפשעתה בניסיון ליצור גירוי מיני, אך היא אמרה לו שאינה רוצה בכך ושהיא מפחדת כיוון שהיא בתולה. הנאשם נרדם וכיוון שלא יכלה לסבול עוד את נוכחותו קמה וחזרה לסלון. בבוקר אמר לה "לא נורא. פעם אחת יהיה קשה, אחר כך תראי איך את עושה את זה בקלות" (פרו' ע 360 ש' 22 – ע' 363 ש' 2). במשך השבועות שלאחר מכן, תקופת חופשת הקיץ, הגיעה לתל אביב על מנת לפגוש את הנאשם, שהיה מקדיש שעות לשיחות עמה ונותן לה תחושה "שרק אני קיימת בעולם" שהציפה אותה ברגשות. היא החלה להקליד עבורו חומר במחשב בנושאים כגון "חוכמת הפרצוף, קריאה בקפה, מין טנטרי". הנאשם הציג עצמו כבעל כוחות על ושליח אלוהים, והיה מספר לה כיצד הציל אותה מעצמה ומהוריה. היא השתכנעה בכך הן כיוון שכולם ייחסו לנאשם גמילת חבר של אחת מהנשים מסמים והן משום שהציג בפניה מכתבי תודה מאנשים שונים שעזר להם. הנאשם הסביר לה שעקב מגבלות חוקיות, כיוון שאינה בת 18, הם יכולים "להתמזמז" אך הוא אינו רשאי לחדור אליה. כ- 3 שבועות לאחר המעשים המיניים הראשונים, ההבנה המשותפת לכל באי הבית הייתה שהנאשם יבלה עמה את הלילה. היא נכנסה איתו למיטה כשהיא לבושה בטרנינג. הוא הורה לה להוריד את בגדיה והיא קפאה שוב. הוא הסיר את הבגדים מפלג גופה העליון ודחק בה להסיר את הבגדים מפלג גופה התחתון. בהקשר זה ציינה ש"אני זוכרת שבמשך איזה שנה שלמה מההיכרות שלי איתו, לא יכולתי אפילו להוריד את הבגדים התחתונים שלבשתי. הוא אמר לי אז עשיתי. הוא היה מתחיל להוריד ואומר לי 'נו תוריד, את לא ילדה קטנה את כבר אישה'. תוך שניות הייתי מוצאת את עצמי ערומה לגמרי איתו, כשלא בהכרח אני רוצה ולא בהכרח אני יודעת מה אני עושה. כי המלך אומר אז כולם עושים מה שהמלך אומר" (ע' 364 ש' 30 – ע' 365 ש' 2). הנאשם ליטף את גופה כולל החזה והישבן והחדיר את לשונו לפיה, תוך שהוא אומר לה ללטף אותו. הוא שלח את ידיו אל בין רגליה וניסה לגרותה באמצעות אחת מאצבעותיו. היא נרתעה מהמעשים, אך חשה נבוכה ולא ידעה כיצד להביע זאת, ולכן צייתה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

להוראות הנאשם לשנות את תנוחות גופה, אליהן צירף את האמירות כי הוא יודע מה הוא עושה. הנאשם החדיר אצבע לאיבר מינה והדבר הפתיע אותה וגרם לה "לקפוץ". הוא המשיך להחדיר ולהוציא את אצבעו. היא אמרה לו "די גואל תפסיק, כואב לי, אני לא יכולה" והוא השיב לה "תירגעי. תני לי לנסות. תשתחרי. את תראי איך את נהנית" וניסה להחדיר את אצבעו פעם נוספת. תיאור אירוע זה בעדותה, לא הושלם.

כ-3 חודשים לאחר שפגשה בו לראשונה, כשהייתה בתחילת כיתה י', קודם ליום הולדתה ה-16 שחל בחודש נובמבר, חדר הנאשם חדירה מלאה עם איבר מינו לאיבר מינה לראשונה. היא זוכרת שבתחילת כיתה י' סיפרה לה אחת מחברותיה כי קיימה לראשונה יחסי מין עם בחור שהכירה, ובתגובה אמרה לה אפרת שגם היא (פרו' ע' 366 ש' 28-30). ניסיונות קודמים של הנאשם לחזור לאיבר מינה נבלמו באמירותיה שכואב לה ושהיא מפחדת, אך במקרה האמור, אמר לה "אל תדאגי. אני אוביל אותך, אני עשיתי את זה כבר איזה מיליון פעם", ובתגובה לדברים אלו "כמוכן ששיתפתי פעולה" (פרו' ע' 367 ש' 5). לאחר מכן דיממה ורצה לשירותים, והנאשם אמר לה "יופי, זה קרום הבתולין שלך, עכשיו את אישה עכשיו את שלי" (פרו' ע' 367 ש' 7). אשר למין האוראלי "...פעמיים שלוש הוא התחיל לספר לי שכל הנשים שלו בולעות את הזרע שלו. חשוב לי לציין שנדחיתי מהזיעה שלו. לא הייתי מסוגלת לעמוד בריח הזיעה שלו כשהוא היה מזיע בחודשים נוראים של חום, אז פי כמה לא הייתי מסוגלת להריח או לבלוע את הזרע שלו. כל היום את שומעת שכולן עושות את זה... אז מה – לא תרצי להיות כזו!...וגם בזה שיתפתי פעולה. הפעם הראשונה שהוא עשה את זה, הוא פשוט לקח את הראש שלי, ושם אותו בין הרגליים שלו. התחושה שהרגשתי באותו רגע זה האינסטינקט הכי טבעי שלי היה להקיא. גבר שאני לא מכירה, אני מכירה אותו מעט מאוד, צריכה לדחוף את איבר המין שלו לתוך הפה שלי כשהדבר היחיד שמבחינתי עשיתי עד אותו יום היה לאכול.... לא הייתה פעם שהוא לא היה דוחף את הראש שלי בין הרגליים שלו ואומר לי 'אל תדאגי, את תאהבי את זה. בהתחלה סולדים, אחרי זה אוהבים. אני קדוש'" (פרו' ע' 366 ש' 1 – ע' 367 ש' 2). במהלך התקופה נהג הנאשם לומר לה שכאשר יגלו שהוא שוכב עמה בעת שגילה נמוך מ-18 "אני אסבך אותו לכל החיים" (פרו' ע' 366 ש' 28). יצוין, שבאותה עת עוד גרה בבית הוריה.

באשר לנסיבות עזיבתה את בית הוריה, העידה, כי על-פי עצת הנאשם גרמה לעימותים יזומים עם הוריה בכך שגנבה מהם כספים, בזזה את כספם, והאשימה אותם בהאשמות שונות. משראתה שאינה מצליחה לגרום לאביה לתקיפה פיזית, החלה לדחפו פעמים רבות עד שסבלנותו פקעה והוא הכה אותה באפה. היא יצאה לרחוב והחלה לזעוק שאביה הכה אותה. היא פנתה למשטרה ואביה עוכב לחקירה. בתאריך 6.4.00 (בעת היות אפרת בת 16.5) נערך הסכם, ת/192, בין אפרת לבין הוריה בנוכחות עובדות סוציאליות ופסיכולוגית חינוכית, ובו מצוין שכ"פתרון זמני" תעבור אפרת לגור בביתה של שולי. כן הוסכם, שאפרת והוריה יעברו טיפול פסיכולוגי-קליני בנפרד, אפרת תמשיך בלימודיה, והוריה של

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

אפרת יוכלו לדבר עמה טלפונית בלבד, ויקבלו עדכונים בדבר מצבה מהעובדות הסוציאליות. יצוין, שמכתבים נוספים שהוחלפו בין אפרת אביה ואחיה בחודשים דצמבר 2008-ינואר 2009 עולה שבמשך 8 שנים לא נפגשה אפרת עם בני משפחתה, פרט למעיון, וגם לאחר שנפגשה עם אביה, המשיכה להאשים אותו בהאשמות שונות (ת/193-ת/196א).

בתמיכה לעדות אפרת הגישה המאשימה את המכתבים שכתבה אפרת לנאשם, ואלו סומנו ת/183-ת/191. המכתבים נושאים תאריכים החל מיום 25.5.99 (בעת שאפרת הייתה בת 15.5) ועד ליום 15.12.2000 (בהגיעה לגיל 17 וחודש).

להלן יצוטטו חלקים רלוונטיים מתוך חלק מהמכתבים.

במכתב מיום 25.05.1999 שסומן ת/183 נכתב: "אתה הוא זה שעוזר גואל ומרפא ובגיל 18 אצלי זה יתבטא, אז עד אז אני מאחלת לך בריאות...". במכתב מיום 18.6.99 שסומן ת/184 נכתב: "פגישת חלומותיי התממשה וסוף סוף פגשתי את מלאכתי... חשבתי שבאמת אצטרך לחכות עד גיל 18, אך לא ידעתי שאני זקוקה לך נואשות והחלטת שביום רביעי-16.6.99 ניפגש, וזהו תאריך החרוט במוחי ולעולם לא ימחק... כי אתה הוא הנפש ההגונה היחידה בחיי!" במכתב מיום 19.6.99 שסומן ת/185 נאמר כך: "...אני רואה את האושר על כל נשותיך, ואני רוצה להיות כמותן אך יש בי את הפחד מלהתקרב, לכל אדם שרוצה בטובתי... אני יודעת שהבחירה שלי להיות אשתך היא החלטית, אבל זקוקה אני לזמן, להתקרב אליך, וזקוקה אני לבלות איתך זמן רב ביחד... כי אתה הוא מלאך אלוהים שמשח משפחה שלמה מהסבל". במכתב מיום "16/12" שסומן ת/186 כתבה אפרת: "... לפני 3 שנים הונחה בידי הכואבות והצורבות, מתנה משמיים אשר לא קיבלתי אותה בברכה, גואל רצון – בא הוא לעזור ולתת לחיי לזרום מחדש, אך אני דחייתו אותו כפי שעשית לי החברה... טיפשה הייתי. מדוע? כי לא רדפתי אחרי המושיע שלי... ואז הגיע הרגע בו באמת הייתי זקוקה ליד התומכת... אז פניתי לעזרתו וביקשתי שיושיט לי יד. והוא מלאך אלוהי לא הושיט לי יד אלא את שניהן... לכך חיכיתי 16 שנה והנה קרה הנס... אם ביכולתי היה, למלך הייתי מכתירה אותו, ועוד מיליוני נשים הייתי מביאה לו... אוהבת עד כלות החיים אפרת אשתך". במכתב מיום 17.12.99 (שנכתב כשהייתה בת 16 וחודש) כתבה: "... רוצה להרגיש בטחון שאה הוא בעלי ולא לפחד מלעשות את הצעד הבא. מחכה לך בלילות תחת השמיכה, במיטה הריקה שאותה למלאות בקולות אהבה ובמעשים נחשקים, רוצה לעלות גבוה לשמיים ולהרגיש אותך בתוכי, לוחש לי מילות אהבה, מנשק אותי בכל ונותן לי להרגיש את עוצמתך על גופי... מתמסרת אני לעולם זה, אך גם תוהה מדוע באמת החלטת להפכני לאישה... תוהה האם אוכל להיות כל חיי בצפייה לבעלי שישוב... רוצה שתביא המון נשים אך בבקשה לעולם אל תשכח אותי בצד ואל תתעלם ממני לעולם כאשר יש אישה חדשה כי זה כואב עמוק בלבי... תזכור את הרגעים היפים ביחד וגם את הרעים, זכור שאני אשתך ותמיד אשאר בטוב וברע... עכשיו כשבאה אשה חדשה אני נאכלת מבפנים, מדוע אני לא מקבלת את הנשיקה עכשיו או את החיבוק... גואל –

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

מילדה תמימה הפכתני לגברת ולאשה. נתת לי את האמצעים ללכת בראש זקוף ולהיות גאה בגופי...". במכתב מיום 18.12.99 שסומן ת/188 נכתב, באותיות גדולות, "גואל רצון... מלאך הגאולה שאת רצוני מימשת! תודה... אוהבת ביום ובליל אפרת אשתך". במכתב מיום 20.5.00 שסומן ת/190, נכתב: "כאדם פשוט מפשוטי האדם נכנסת והובלת לתוך ביתן של שתי נערות במצוקה אשר זעקו לעזרה ורצו במעט ישועה ובמעט אהבה... הובלת את הבכורה לחדרה – דבר שחיכתה לו זמן רב... במכתב מיום 13.11.00 שסומן ת/189 נכתב רק הביטוי "אני אוהבת אותך" פעמים רבות. במכתב מיום 15.12.00 שסומן ת/191 נכתב: "..... אתה בשבילי העולם כולו, אני חיה אותך בכל רגע ומיום ליום לומדת להעריך מי אתה... כל יום אקום בבוקר ומחדש שוב ושוב אשאל את עצמי מה נפל בחלקי... אוהבת לעד אשתך אפרת".

[שגיאות לשוניות והדגשות במכתבים במקור]

בעדותה הופנתה אפרת למכתבים האמורים. בתחילה העידה שהמכתב הראשון, ת/183, נכתב בעת ש"כבר פגשתי אותו. לא רק זה, הוא כבר שכב איתי" לאחר מכן תיקנה את עצמה והעידה שהמכתב הוא "....מחצי שנה לפני שהכרתי אותו". כשהתבקשה להסביר את הפער בדבריה אמרה: "המכתב הראשון הוא בהחלט מכתב מלפני שפגשתי אותו. המכתב מיום 18.06 הוא, כאמור, מיומיים אחרי שפגשתי אותו" (פר' ע' 367 ש' 18-27). היא הסבירה שהנאשם היה יושב ומדבר איתה בלילות, ועם הזמן, במכתביה המאוחרים, החלה להתבטא בשפתו, שכללה ביטויים בעלי אופי דתי, אליהם לא נחשפה קודם להיכרותה עמו.

בחקירתה הנגדית הגישה ההגנה תיעוד חקירותיה של אפרת במשטרה ואת האזנות הסתר של השיחות בינה לבין הנאשם (אלו סומנו בתחילה כמוצגים נ/א-3, ח, אך בעקבות שגיאה, מוספרו מחדש, וסומנו כ-16/נ).

בהודעה משעות הבוקר מיום 12.1.10 מסרה אפרת שבתקופה לאחר עזיבתה את הבית, היו יחסיה עם הנאשם ".... רק בתור מכר של אחותי... רק כמכר, לא יחסי מין בשום אופן...", והכחישה שקיימה עם הנאשם קשר מיני בתקופה בה התארח אצל מעיין בלה-גרדיה, או בתקופה בה גרה בדרך הטייסים (ש' 640-653). בהודעה שנגבתה ממנה באותו יום שעות הערב, הופנתה למכתבים שכתבה לנאשם ואז אמרה "אני מסבירה לך שלא הייתי איתו בקשר, יכול להיות שזה היה רק בחודשים הראשונים שרק התחלתי לגור אצל מעיין ורציתי להתחיל להתקרב ממש ולהיות אישה שלו בעתיד... הוא היה מגיע למעיין או שהייתי הולכת לבתים אחרים ושם נפגשתי עם גואל ביחד עם כולם, לא היה לי קשר מיני איתו באותה תקופה..." (ש' 15-16; ש' 23-24). היא הופנתה לכך שבמכתבים מראשית שנת 2000 כבר כתבה על מגע פיזי עם הנאשם בלשון עבר והשיבה כי "....מדובר רק על חיבוקים ונשיקות, אני ביקשתי שיחבק אותי וינשק מרצוני... זה לא קשר מיני, קשר מיני זה חדירה ומותר לבני זוג. הייתי בשכלי כשזה קרה, לאהוב, לחבק ולהיצמד מותר. אני הפשטתי את הבגדים ברצון רב. הייתי שם מכל הלב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

ורציתי את זה... לא קיימנו יחסים של חדירה עם איבר המין שלו לאיבר המין שלי אבל שכבנו עירומים אחד לצד השני מרצון מלא שלי והתחבקנו והתנשקנו... בזמן שהמכתב נכתב, אז לא היו חדירה של אצבעות רק לשכב יחד עירומים, להתחבק ולהתנשק" (ש' 49-31).

בהודעה מיום 18.01.10 סיפרה כך: ש"התחננתי לפני מעיין שתפגיש ביני לבין גואל כי אני לא מפסיקה לחשוב עליו בגלל כל התיאורים עליו בסיפורים שלה, שהוא איש טוב, צדיק, אהוב הבריות, כיצד הוא מתנהג לילדים שלו באהבה ושומר על הנשים שלו. לאחר לחץ יום יומי כנראה שבסוף גואל הסכים, מה שלפני כן הוא טען בכל תוקף שהוא לא מסכים להיפגש איתי מכיוון שאני עדיין לא בגירה בת 18... לחצתי על מעיין כמעט כל יום שנתראה עם גואל ואכן זה עבד... ישבתי שעות עם גואל ודיברתי על דברים ברומו של עולם... הוא היה האוזן הקשבת שלי... עם הזמן התחלתי לראות את הסביבה הקרובה אליי כ'אויבים' שלי אחרי שגואל היה אומר בלי הפסקה שכולם רוצים ברעתי ולאט לאט זה טפטף... ניצלתי את העובדה שאבא שלי מתוח מכל הסיפור וגרמתי לו להרים עלי יד כדי להגיש עליו תלונה במשטרה כדי שיוכלו להרחיק אותי מהבית... התגוררתי במשך כמה חודשים אצל מעיין בבית עד שלא רציתי יותר להכביד וביקשתי להיות במקום אחר וגואל סידר שאהיה אצל שולמית צוקרמן בדיעה של ההורים ובשיתוף עובדת סוציאלית שהיא תהיה האפוסטרופוס הזמני שלי... בזמן המגורים בלה-גרדיה התקרבותי לגואל המון ולחצתי וביקשתי להתקלח איתו במשותף. בהתחלה הוא סירב בכל תוקף והיות ולא הרפיתי הוא לבסוף הסכים. הייתי ישנה איתו באותה מיטה ללא בגדים מחובקת למשך הלילה. הייתי מנשקת את גואל המון, מחבקת, מלטפת ביוזמתי. הוא נמנע לגעת בי ורק כאשר אני יזמתי הוא היה משתף פעולה. כל הזמן היה אומר לי שאם אישה אומרת לי לא פעם אחת אני מפסיק ואף פעם לא עושה. השנה היא בערך סביבות 2000-1999 בערך. היו ניסיונות חדירה של גואל לאחר שאני ממש לחצתי כמו בכל דבר והוא סירב ואח"כ 'נכנע'. ניסינו כמה פעמים והכאב היה בלתי נסבל והפסקנו. גם לאחר גיל 18 היו ניסיונות לחדירה מלאה, דבר ששוב היה מלווה בכאבים רבים וכמה שרציתי דחיתי באמצע המעשה כי לא יכולתי לעמוד בכאב. מלבד חדירת איבר מינו היו מעשים כגון מין אוראלי, ניסיון לחדירת אצבעות מרצוני וכאשר זה כאב ביקשתי שיפסיק והוא הפסיק ולא ניסה שוב. כל זה בסביבות שנת 2000-1999..." (ש' 62-30).

בהודעה מיום 19.1.10 מסרה שהתעניינותה בנאשם החלה בעקבות דבריה של מעיין, שאמרה לה שהוא נועד לה כבעל. היא כיבדה את דעת אחותה, והדבר השפיע עליה לכתוב מכתבים לנאשם, ולאחר שפגשה בו החליטה לעזוב את הוריה ולגור עם מעיין ושמרית בלה-גרדיה. באותה תקופה "התחלתי גם להביע חיבה כמו חיבוקים, נשיקות, רצון להיות איתו כמה שיותר... בחצי השנה האחרונה לחוזה השכירות... אני הייתי מנסה ללחוץ עליו הרבה שיתקלח איתי באמבטיה. זוהי הקרבה היחידה בינינו באותה תקופה. כאשר עברנו לאחידעץ החלה קרבה גדולה יותר..." (ש' 25-22).

בהודעה מיום 11.2.10 מסרה שבתקופה שבה ביקרה את מעיין בדירה בלה-גרדיה ישנה "בהתחלה בסלון, אח"כ כשהתקרבותי לגואל, אז במיטה של מעיין, כשביקשתי לישון עם גואל... [הפעם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

הראשונה שהייתי איתו בחדר הייתה] אחרי 3 חודשים בערך.. אחרי החופש הגדול... ביקשתי מגואל לישון איתו במיטה... נשכבנו במיטה, חיבקתי אותו, היינו לבושים. התחלנו להוריד את הבגדים... הוא בעיקר ליטף אותי בחזה, בכל החלק העליון. הוא ניסה לגעת מתחת לתחתון, אבל אני סירבתי והוא הפסיק... ביקשתי ממנו שיפסיק והוא אמר לי 'אין לי בעיה, אני מכבד את זה'... הוא רק נגע מבחוץ. הוא הכניס את אצבעו רק בשלבים מאוחרים יותר... אחרי כמה פעמים כאלה... בתקופת הלימודים שאחרי החופש, בין ספטמבר לינואר... זה היה בחדר של מעיין, בלילה... הוא לא החדיר אלא נגע עם האצבעות באיבר המין שלי כשאני לא לובשת כלום... הוא ניסה אבל אני לא הסכמתי. אולי הוא הכניס קצת עד שאמרתי לו שיפסיק. בהתחלה סירבתי, אח"כ אפשרתי והוא הכניס אבל זה כאב לי והוא הפסיק... בלה-גרדיה גם התקלחתי איתו... [במקלחת] הוא בעיקר חיבק אותי... זה היה כמה שבועות אחרי שהכרתי אותו. אני זו שלחצתי עליו 'תתקלח איתי, תתקלח איתי'... ככה זה היה, הפעם הראשונה הייתה מקלחת. שמעתי שחלק מהבנות עשו את זה איתו בפעם הראשונה. הייתי מושפעת מהבנות... [אחרי שאפשרתי לו להחדיר אצבע קיימתי איתו מין אוראלי לבקשתו]... עד שעברנו לדרך הטייסיים לא הייתה התקדמות בזה... נותר רק החדרת האצבע והמין האוראלי שעשיתי לו. אני האטתי את הקצב והוא כיבד את זה... [תדירות היחסים בלה-גרדיה הייתה] פעם בשבועיים בערך. בדרך הטייסיים זה היה הרבה יותר, פעם בשבוע בערך... [שכבתי איתו] בסביבות גיל 17... יחסי מין עם חדירה מלאה היו לי איתו רק אחרי שהגעתי לגיל 18 קודם לכן עדיין כאב לי בניסיונות שעשינו... [לדירה בסיסוד המעלה] הוא לקח אותי לראשונה כשהייתי בערך בת 17 וחצי. הוא ניסה לחדור עם איבר המין שלו, אבל זה כאב לי ולכן הפסיק" (ש' 201-52; ש' 322-326). היא נשאלה, האם זכור לה המועד המדויק של "הבילוי הלילי" הראשון והשיבה "לא זוכרת. זה היה בתקופה שחגגתי 16, לא יודעת אם זה היה לפני יום ההולדת או אחרי" (ש' 246). לגבי המקלחת המשותפת ציינה ש"נדמה לי ש[זה היה בחודשים הראשונים של שנת הלימודים]... אבל אני בטוחה שזה היה לפני הפעם הראשונה בה נכנסתי איתו למיטה. [במקלחת] הוא חיבק אותי ונגע בחלק העליון של הגוף שלי..." (ש' 258-261). היא השיבה שהן אירועי המקלחת והן אירועי המיטה בוצעו לבקשתה, וכי אינה זוכרת למי סיפרה על המעשים לראשונה, וחזרה על תשובתה גם לאחר שהופנתה לשמותיהן של מעיין ושמרית (ש' 270-273). היא המשיכה וציינה שבדרך הטייסיים "אני רציתי לקיים איתו יחסי מין מלאים. הוא סירב. אני ניסיתי להוביל אותו לזה בזמן שהיינו יחד במיטה" (ש' 274-275). בתגובה לשאלה, האם היא סבורה שהנאשם נמנע מבצוע פעולות מיניות מסוימות עמה בגלל גילה, אמרה "כן. חד-משמעית. הוא אמר לי 'אני רוצה לחכות עד שתגיעי לגיל 18', אבל אני לחצתי עליו. לאורך כל יחסינו הוא לא עשה לי דברים בכוח" (ש' 283-284).

בחקירתה הראשית בבית המשפט, הבהירה שבחקירותיה במשטרה מיום 12.1.10 ביקשה עדיין לגונן על הנאשם. לדבריה, החלה לאבד בו אמון רק במהלך החקירה מיום 17.1.10, בה הושמעו לה הקלטות שבהם הנאשם מגדף אותה. אחותה מעיין ביקרה אותה בחדר החקירות. בחקירות בימים 19.1.10 ו-31.1.10 הייתה עדיין תחת חשש מעונש קוסמי שיוטל עליה אם תפר את הנדר שנדרה להישאר נאמנה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

לנאשם גם **"כשיניחו חרב על צווארי"** (פר' ע' 390 ש' 6). לגרסתה, בחודש פברואר הופגשה במסגרת החקירה ברב שערך לה **"התרת נדרים"**, ומאותו שלב חשה הקלה והחלה לספר את האמת (פר' ע' 390 ש' 12-13).

בחקירתה הנגדית עומתה אפרת עם הדברים שמסרה במשטרה וההבדלים בינם לבין שאמרה בחקירה הראשית, בעיקר בהיבט של מועד התרחשות האירועים המיניים, היוזמה לעריכתם, ופרטים משמעותיים שנזכרו לראשונה בעדותה לפנינו.

באשר למועדי האירועים השיבה כי **"אני אומרת בבירור שביום שהתקלחתי עם גואל גם נכנסתי איתו למיטה ואני זוכרת שזה היה בחופש"** (פר' ע' 405 ש' 17-18). היא משוכנעת בכך כיוון ש**"הייתה לי שנה שלמה לחשוב על זה"** (פר' ע' 406 ש' 22) לגבי הדברים שאמרה במשטרה אלו היו **"... מה שזכרתי לאותו רגע"** (פר' ע' 408 ש' 24). אשר ליוזמה לקיום היחסים המיניים **"בהתחלה היוזמה הייתה תמיד שלו, ואחרי זה הוא נתן לי אפשרות לעשות את זה ביוזמתי כשראיתי שכולן עושות את זה וקיבלתי אישור ממנו לעשות את זה"** (פר' ע' 410 ש' 26-27). היא הבהירה כי דבריה במשטרה מקורם בכך ש**"בשלב הזה אני עדיין מגנה עליו בתוך תוכי אני עדיין מאד מפחדת להפיל אותו באופן מלא"** (פר' ע' 408 ש' 12), וכי **"במשטרה אני עדיין מפחדת להגיד שהייתה חדירה מלאה לפני גיל 18"** (פר' ע' 416 ש' 10). בהתייחס לפרטים שלא נזכרו בחקירות המשטרה, השיבה ש**"הרבה דברים לא סיפרתי. לא שאלו אותי. הייתי במצב מלחיץ מאוד ורציתי לעוף משם ולא היה לי נוח לדבר על דברים שהוא עשה"** (פר' ע' 416 ש' 30-31). היא המשיכה ואמרה: **"אני לא אמורה לזכור את זה בדיוק לפרטי פרטים, זה קרה לפני 10 שנים. את ההחדרה אני זוכרת וזה לא הוגן לצפות ממני לזכור בדיוק מה קרה. את האקטים עצמם אני זוכרת. זה 10 שנים. אני בכלל לא יכולה להגיע למצב שאני אזכור, ויתכן שבמשטרה אני אגיד משהו אחד שזכרתי, והיום אני זוכרת דברים אחרים. מה זה משנה אם שם זכרתי א' ופה ב', אלה דברים שקרו. זה כאב לי. אצל גואל הכל התבטא במלל. הוא אמר 'תרגעי, תרגעי' הוא לא בא וכפה את עצמו עלי. מה הוא צריך להרביץ לי כדי שאני אסכים? הייתה לו השפעה מאד גדולה עלי, אני הייתי ילדה ובגיל 15 וחצי הייתי צריכה להיכנס לסיטואציה עם גבר בן 50 שיודע מה הוא עושה ואני לא ידעתי מה אני עושה? איזה אינטרס יש לי לשקר? שהוא יכנס יותר לכלא? זה קרה"** (פר' ע' 413 ש' 1-9).

ההגנה ממשיכה ומפנה לשיחות מוקלטות בין הנאשם לבין אפרת, בהן היא נשמעת דורשת מהנאשם לבלות עמה זמן רב יותר ולקיים עמה יחסי מין, והבעת כעס על יחסו כלפיה, איומים עליו והדגשת עצמאותה.

עדה נוספת מטעם התביעה לתמיכה בעדותה של אפרת היא אחותה מעיין. על-פי עדותה: **"בתקופה שהתגוררתי בבית אפרת מתחילה לשאול על גואל. סיפרתי לגואל את הדברים האלה והוא אמר שהיא תכתוב לו מכתב, תספר לו מה היא רוצה, וכך אני מנחה את אפרת. אפרת מעבירה דרכי מכתב לגואל,**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

08 ספטמבר 2014

ועד עצם היום הזה לא ראיתי מה היה במכתב הזה. הנאשם מעולם לא יידע אותי מה כתוב שם, הוא רק אמר שאחותי מאוד רוצה אותו כגבר, ואם אני אחות טובה, אדאג למלא את רצונה ולא אעמוד בדרכה. אני מוסרת לאפרת את הפרטים מבלי להגיד לה שגואל אמר את הדברים האלה. באופן כללי, הוא אמר לי להגיד לה שיש גבר שאוהב אותה, מחכה לה, שיעשה הכל למענה וזה מה שאני אומרת לאפרת בעילום מלא לגבי גואל. אני מבינה שאת הקשר אני לא יכולה לחשוף כבר יותר בבית, ביני לבין גואל, כי ההורים מתחילים להרים גבה ולהתעקש שהדרכים שלי לא נכונות ואני לוקחת את אפרת בגניבה לגואל, כשהיא צעירה ממני, ואם אני לא טועה היא הייתה בת 15-16 או בין 14-16, אני לא זוכרת בדיוק. אפרת מגיעה אלינו ללה-גרדיה, גואל מבקש ממני לעזוב את החדר שלי ולישון לסירוגין בסלון, כי הוא אומר שאפרת רוצה לדבר איתי דברים אישיים ושאיני אישן בסלון ואפרת תיכנס איתו לחדר. אני חייבת לציין, שאני ראיתי את גואל כשומר חוק, הוא אמר את זה אינספור פעמים 'אני שומר חוק' ונטייתי להאמין" (פר' ע' 980 ש' 31 – ע' 981 ש' 11) בחקירתה הנגדית אמרה ש"יש לי קצת בלאק אאוט לכל מה שקשור במה נעשה, מה לא, לא הייתי הרבה כל כך שותפה למה שגואל רוצה מאפרת ומה שאפרת רוצה מגואל. זה היה כמו שליחות, עשיתי מה שאמרו לי, לא זוכרת פרטים מדויקים.... [עברתי ללה-גרדיה] כשהייתי נראה לי בת 19... אני לא יכולה לדעת מתי אפרת הפכה להיות אשתו של גואל, כי הרבה דברים נעשו ללא ידיעתי. אני סמכתי על גואל שהוא גם שומר חוק, הוא גם תמיד אמר לנו, אני עוקף חוק בחוק, אבל את החוקים אני שומר. וכשהוא נכנס איתה לחדר בלה-גרדיה, הוא ביקש ממני לצאת מהחדר ולישון בסלון....[באותה תקופה גואל היה בן זוג שלי] סיימתי עם יגאל כדי להיות עם גואל למעשה. [עם יגאל הייתי בערך 9 חודשים]... אפרת ילידת נובמבר 1983, אז אם אני ילידת מרץ 1980... [אז] יכול להיות [שאפרת הייתה בת 17]" (פר' ע' 1093 ש' 2 - ע' 1095 ש' 26).

עד נוסף שהעידה התביעה, הוא אביהן של אפרת ומעיין. הוא העיד כי בין האיומים שהפנתה כלפיו מעיין היה גם האיום ש"אני אדרדר גם את אפרת". כך, כשאפרת הייתה בת כ-15.5 התנהגותה הייתה מעין "תסריט חוזר" או "הצגה שנייה" של אחותה (פר' ע' 1239 ש' 22, ש' 33). אפרת הגישה נגד אביה תלונות במשטרה, גנבה ממנו פנקסי שיקים ושילמה באמצעותם על חפצים שרכשה. האב ביטל את השיקים והסדיר את התשלום ישירות מול בעלי העסקים, עד שלבסוף סגר את חשבון הבנק ממנו נמשכו השיקים. הוא ואשתו הסכימו לחתום על ההסכם שהוגש כ-ת/192 כיוון שהעובדות הסוציאליות מסרו להם שאפרת איימה להתאבד. בתקופה שלאחר מכן ניסיונות לדבר עם אפרת טלפונית נכשלו ולכן, בניסיון לברר ולהתעדכן במצבה, שכרו הוא ואשתו חוקר פרטי. פניות ליועץ המשפטי לממשלה ולפוליטיקאים לא זכו להתייחסות מספקת. הוא סבור שהבאת אפרת לביתה של שולי הייתה השמטה ב"חממה עד גיל 18" וכי "זה פשוט לשים אותה בגוב האריות... אני עד היום לא מבין איך רשויות הרווחה נתנו לזה יד... הבנתי שיש כאן אוזלת יד כמעט של כולם..." (פר' ע' 1240 ש' 29 – ע' 1241 ש' 2). לדבריו, בשל המועקה הנפשית אשתו חלתה, ונגרם לה אירוע מוחי. בנו התחקה אחר אחיותיו והצליח לאתר את הטלפון של מעיין ושלח לה הודעה בדבר מחלת אמה. כתוצאה מכך הוצאו צווי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

הרחקה שיפוטיים נגד בנו וכנגדו. במצב דברים זה, כשאשתו נפטרה, בנותיו לא הגיעו ללוויה, אך יצרו עמו קשר בניסיון לקבל חלקים מירושתה, והוא נאלץ למנוע מהן גישה לנכסי המשפחה.

95. בחקירתו הראשית הנאשם הופנה לכך שאפרת העידה, ששוחחה עמו שיחות ארוכות בטלפון לפני שהגיעה לגיל 14 והשיב "לא היא הייתה כבר גדולה, הייתה בת 16-17, התבלבלה", ובתגובה לאמירה ש"אפרת מתארת שבגיל 15.5 שכנעת אותה שכדאי לה להתקלח איתך, היא תרגיש בגן עדן" השיב: "אני לא שכנעתי אותה. לשאלת בית המשפט איך זה קרה, אני משיב שאני לא יודע, זה מין דיבור, כשהיא הלכה להוציא רישיון, היא הייתה כבר גדולה". בתגובה לדברים כי "כשהיא התקלחה איתך היא לא ממש רצתה להוריד את הבגדים, אתה ביקשת ממנה... אחרי מספר שבועות קיימת איתה יחסי מין וזה כשהיא בת 16 וכמה חודשים" השיב "לא, היא הייתה גדולה, היא הוציאה רישיון באותה תקופה", ובתגובה לכך ש"אפרת מתארת שהיית דוחף את הראש שלה כדי שתכניס את איבר המין שלך לתוך הפה שלה וזה כשהיא עוד לא בת 16", השיב "לא. זה אף פעם לא היה. גם אף פעם לא הלכתי איתן בכוח, עם אף אחת, הלכתי עם הרצון שלהן... היא הוציאה רישיון..." (פר' ע' 1477 ש' 25 – ע' 1478 ש' 10). גם לאמירה "שבטרם מלאו לאפרת 16 שנים... ביצעת באפרת מעשים מגונים שכללו ליטוף שדיים, נגיעה באיבר המין שלה והחדרת אצבעותיך לאיבר מינה" השיב "מה שאני זוכר ש... מה קוראים לו, שהיא הלכה להוציא רישיון, זה מה שאני זוכר, מתי שהלכה להוציא רישיון אז נגעתי בה... שהיא הלכה להוציא רישיון. זה מה שאני זוכר, בתקופה הזאתי שהיא הוציאה רישיון... היא לא הייתה בת 16... אני זוכר שזה התחיל הכל רק כשהיא הוציאה רישיון... הייתה גרה אצל שולי, אני לא יודע מאיזה גיל. אני משער שהיא הייתה בת 17" (פר' ע' 1537 ש' 8 – ע' 1538 ש' 6). הוא חזר ואמר כי: "כשהיא הכירה אותי היא הייתה בת 17.5 וכשנגעתי בה היא הייתה בת 18.... היא יכולה לספר גם גיל 8 ומה שהיא רוצה. אבל את האמת אני יודע... הן בעצמן אומרות שחיכיתי להן עד גיל 18, אפרת אומרת שחיכיתי לה עד גיל 18... לא שכבתי איתה, התרחצתי איתה. אח"כ בגיל 18, אחרי 18... היא ידעה בפירוש מה היא עושה ומה היא רוצה... כשהיא כתבה היא לא הייתה איתי... אני לא פיתיתי אותה. מי שדיבר איתה זה מעיין ולא אני... היא הייתה כבר בוגרת וידעה מה היא רוצה... היא רצתה להגיע, אז הגיעה, מה אני אעשה?... לא ידעתי להגיד לא... זה קודם כל לא כאב לה, היא לא בכתה... היא בפירוש אומרת שלא נגעתי בה... מה שהיא מדברת היה הרבה יותר מאוחר. אחרי 18 כבר..." (פר' ע' 1648 ש' 12 – ע' 1650 ש' 26). בהתייחס לתוכן המגעים המיניים עם אפרת העיד ש"אף אחד לא הכניע אותה" (פר' ע' 1651 ש' 26).

טענות הצדדים

96. המאשימה טוענת, שהוכח שהנאשם ביצע באפרת מעשים מגונים, בעל אותה, וביצע בה מעשי סדום תוך ניצול יחסי תלות ביניהם. יחסי תלות אלו נוצרו על רקע של הפרש גילים משמעותי ששלעצמו מלמד על פער כוחות ביניהם. יחסי התלות באו לידי ביטוי גם בטיפול אמונה שהנאשם בעל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

כוחות על מחד גיסא, והוריה מתעמרים בה, מאידך גיסא. לבסוף, עלה בידי הנאשם לנתק את אפרת מהוריה ולשכנה בביתה של שולי, תחת פיקוחו, באמצעות שירותי הרווחה. לדעת התביעה, מצב זה מקיים יחסי תלות בין השניים, האוסר על קיום מגע מיני טרם הגיע אפרת לגיל 18. הבסיס העובדתי לכך שהאיסור הופר מצוי הן בעדותה הברורה של אפרת בנושא והן במכתביה המתוארכים מהתקופה הרלוונטית, בהם זמן קצר לאחר הגיעה לגיל 16 היא מביעה געגועים ל"חיזורי" הנאשם ומציגה תיאורים מפורטים של מגע פיזי עמו, ומאזכרת במפורש מגעים מיניים מהעבר.

מנגד, טוענת ההגנה, שלא התקיימו "יחסי תלות" בין הנאשם לבין אפרת ושהנאשם לא "ניצל", למצער ביועין, קיומם של קשרים מסוג זה. עוד נטען, שלא ניתן לקבוע מה היה גילה של אפרת במועד האירועים המיניים, ואין זהות בין תלות שעיקרה קשר רגשי קרוב לבין "יחסי תלות", כמשמעם בדין.

לגישתה, בחינה רחבה של הראיות הנוגעות ליחסים שבין הנאשם ואפרת והאופן בו התגבשה גרסתה בבית המשפט מלמדים, שלא ניתן לבסס על דבריה ממצאים חד משמעיים. כך, בהודעותיה במשטרה מסרה אפרת כי הייתה ספקנית ביחס לדברים שנאמרו מפי הנאשם, ובשיחות טלפון שהוקלטו התעמתה עמו והביעה כלפיו יחס תוקפני. היא הודיעה לנאשם שבכוונתה ללמוד כיוון שאין בדעתה לעבוד בעבודות משק בית כל חייה. בהודעותיה הראשונות במשטרה שללה קיום יחסי מין עם הנאשם כל עוד גרה בלה-גרדיה ובדרך הטייסים, והדגישה כי הנאשם אמר לה שיקיים עמה מגע מיני מלא רק לאחר שתגיע לגיל 18. בהודעות מאוחרות הודתה במגע מיני עם הנאשם, בלא חדירה, כשהייתה בת 17, אך שזה בוצע ביוזמתה ולאחר שהפעילה על הנאשם לחץ. עוד אמרה, ששניהם נזהרו לא לקיים מגע מיני, הכולל חדירה, קודם שהגיעה לגיל 18 ויום, וכי גם אז, בתחילה, לא הייתה חדירה מלאה בשל כאבים שסבלה. גרסאותיה של אפרת הושפעו מהשינויים במצבה האישי ומגילויים מאוחרים, במהלך חקירותיה, בנוגע לדברים שאמר עליה הנאשם בלא ידיעתה. ובאשר לעדותה בבית המשפט, לטענת ההגנה, אפרת מיקמה את האירועים בזמן לא בהתאם לזיכרונה המקורי, אלא בהתאם למכתבים בהם עיינה במשרדי הפרקליטות. נוסח המכתבים מלמד שלא מן הנמנע שהם מבטאים בעיקר פנטזיות מיניות, להבדיל מתיאורי אירועים ממשיים. כך או כך, לגעת ההגנה, אין כל ראיה מלבד דבריה של אפרת בבית המשפט, המלמדת, ולו ברמז, על מגע מיני כלשהו שהתקיים קודם הגיעה לגיל 16. לסתירות אלו לא ניתן הסבר שניתן לקבלו, וממילא, אין הצדקה להעדיף דווקא פרטים המסבכים את הנאשם על פני אפשרויות אחרות.

דיון

97. קודם שנפנה לנסיבות המקרה נציין, שהגדרת אחת מהוראות החקיקה הרלוונטיות עברה שינוי משמעותי בין המועדים הנקובים בכתב האישום לבין ההוראה הנוהגת היום. הכוונה להוראת סעיף 347(א) לחוק העונשין שכותרתה 'מעשה סדום' שבתקופה בה בוצעו המעשים קבעה כך: "העושה מעשה סדום באדם שמלאו לו ארבע עשרה שנים וטרם מלאו לו שמונה עשרה שנים, דינו – מאסר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

חמש שנים. חיקוק זה שונה, וכיום החלופה הרלוונטית, הקבועה בסעיף 347(א)(1) קובעת כך: **"העושה מעשה סדום באדם שמלאו לו ארבע עשרה שנים וטרם מלאו לו שש עשרה שנים, או העושה מעשה סדום באדם שמלאו לו שש עשרה שנים וטרם מלאו לו שמונה עשרה שנים, תוך ניצול יחסי תלות, מרות, חינוך או השגחה, דינו - מאסר חמש שנים"**. מכאן, בעוד שלפי הדין הקודם, עצם ביצועו של המעשה המיני היווה עבירה, על פי הדין הנוהג כיום, העבירה מתגבשת רק אם המעשה מבוצע **"תוך ניצול יחסי תלות, מרות, חינוך או השגחה"**. נוכח הוראת סעיף 5(א) לחוק העונשין המורה כי: **"נעברה עבירה ובטרם ניתן פסק-דין חלוט לגביה, חל שינוי בנוגע להגדרתה או לאחריות לה, או בנוגע לעונש שנקבע לה, יחול על העניין החיקוק המקל עם העושה"**. לפיכך מהיות ההוראה החדשה מקלה עם הנאשם יש לנהוג על-פיה, שלא הייתה ברת תוקף בעת ביצוע המעשים. על כן, ככל התשתית העובדתית שתקבע תהא ביצועם של מעשי סדום באפרת רק לאחר הגיעה לגיל 16, יש להוכיח קיומו של היסוד הכולל **"ניצול יחסי תלות, מרות, חינוך או השגחה"**.

התביעה מבקשת, בהתבסס על האמור בהודעותיה של אפרת במשטרה ועל סמך עדותה בפנינו, לייחס לנאשם ביצוע מעשים מיניים באפרת החל מספטמבר 1999, בין בהסכמה קודם הגעתה לגיל 16, ובין בהסכמה שהושגה **"תוך ניצול יחסי מרות"** קודם לגיל 18. בסיכומיה, טוענת המאשימה, כי: **"אפרת תיארה במשטרה את עבירות המין שביצע בה הנאשם...תחילה ביצע בה מעשים מגונים, המשיך במעשי אינוס באמצעות החדרת אצבעות, ובסופו של דבר, ביצע בה מעשי אינוס על ידי החדרת איבר מינו לאיבר מינה"** (ע' 145 לסיכומים). את טיעוניה ממקדת בקיומם של יחסי תלות. בסיום דבריה, טוענת **"יש לבחון את הנאשם ואת התנהגותו, דהיינו בעל את אפרת תוך ניצול יחסי תלות..."** ומבקשת **"להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחדות לו באישום זה"** (ע' 149 לסיכומים). מנגד, ההגנה, שהייתה ערה לפערי התיאורים העובדתיים שבין ההודעות וכתב האישום הנסמך עליהן לבין עדותה של אפרת בבית המשפט, לא העלתה טענה מפורשת לפיה, הפער האמור מנע מהנאשם הזדמנות סבירה להתגונן.

98. כפי שפורט בהרחבה לעיל, בין הודעותיה של אפרת לבין עדותה אכן קיימים פערים. אחד ההבדלים הוא שתיאור ארוך ומפורט של אירוע מיני, מקלחת עם הנאשם לאחר הפגישה השנייה עמו ומפגש מיני נוסף באותו לילה בחדרה של מעיין, נאמר לראשונה בעדותה. יודגש, שלפי התיאור, 4 נשים נוספות, לרבות אחותה מעיין ובת דודתה שמרית, שהו במקום, והסבירו לה שהיחסים עם הנאשם נפתחים במקלחת משותפת ונוכחותן השפיעה עליה להצטרף לנאשם שם, והן אף המתינו בחוץ והביעו שמחה על הצטרפותה. כל הנשים שזכרו בעדותה של אפרת העידו בפנינו, ושתיים מהן, מעיין ויעל, עשו כן לאחר עדותה של אפרת. אף על פי כן, אף אחת מהעדויות לא נשאלה האם התרחשו אירועים מעין אלו. הבדל בולט שני נוגע בשאלת רצונה של אפרת בקיום קשר מיני עם הנאשם והיוזמה לקידומו. בעוד שבחקירותיה במשטרה הדגישה את רצונה בקשר האמור ואף הפעילה על הנאשם לחץ עד שקיים עמה מגע מיני, הרי בעדותה בבית המשפט אמרה שנגעלה פיזית מהנאשם ונענתה ליוזמות מצדו רק כתוצאה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

מהלחץ והציפייה של הנשים האחרות. הבדל נוסף קיים בהתייחס ללוח הזמנים, דהיינו, באיזה גיל התרחשו האירועים. בשלב החקירה סיפרה אפרת שהתקלחה עם הנאשם **"... בתחילת שנת הלימודים, בחופש הגדול לא עשיתי כלום, הייתי באה לבקר את מעיין ושמרית והוא היה רק מדבר איתי" ו"בילוי לילי" התרחש גם הוא "אחרי 3-4 חודשים... [נדמה לי] בחודשים הראשונים של שנת הלימודים"**. כלומר, בחקירה דובר בתקופה שמראשית חודש ספטמבר 1999, בעוד שבעדותה, כאמור לעיל, סיפרה על אירוע שהתרחש כבר לאחר פגישתה השנייה עמו, בחודש יוני שנת 1999, ועמדה על כך שמדובר בלוח זמנים מדויק, שבא לאוויר העולם לאחר שחשבה על הדברים במשך שנה. וכך אמרה: **"אני אומרת בבירור שביום שהתקלחתי עם גואל גם נכנסתי איתו למיטה ואני זוכרת שזה היה בחופש" (פר' ע' 405 ש' 17-18).**

נוסיף ונציין, שבין עדויותיהן של אפרת ומעיין קיים פער משמעותי באשר למעורבות האחרונה בהתפתחות יחסי אפרת והנאשם. בעוד שאפרת ייחסה למעיין יוזמה ותפקיד פעיל בקשירתה לנאשם, מעיין העידה שלא היה לה עניין במערכת יחסים בין אפרת והנאשם, והיא רק ענתה לשאלותיה של אפרת והעבירה את מכתביה.

אף על פי כן, נראה כי הבדלים אלו יש לבחון בהתחשב בעבירות המיוחסות לנאשם והמחלוקות ביחס אליהן. דומה, שלפריטתם המדויקים של האירועים (מספרם, מועדיהם ותוכניהם) רואים הצדדים חשיבות משנית, והמחלוקות המהותיות בין הצדדים מתמקדות בעובדות ובשאלות הבאות: האם הנאשם בעל את אפרת קודם הגיעה לגיל 16; האם ניתן לראות ביחסי הנאשם ואפרת קודם הגיעה לגיל 18 משום "יחסי תלות"; והאם הנאשם ניצל יחסי תלות אלו כדי לקיים מגעים מיניים עם אפרת.

99. בהתייחס לשאלה הראשונה, ניכר קו עקבי בהודעותיה של אפרת ובעדותה, ולפיו, בתחילה הנאשם לא ניסה לחדור לאיבר מינה במהלך האירועים המיניים, לאחר מכן החל במגע באיבר מינה באצבעותיו, אך ניסיונות להחדיר גרמו לה כאב ובתגובה הנאשם הוציאן והיא ביצעה בו מין אוראלי, ולבסוף הנאשם בעלה באיבר מינו. בהודעותיה מהימים 18.1.10 ו-12.2.10, ציינה אפרת, שבתקופת החופש הנאשם הגיע לעתים רחוקות וה"בילוי הלילי" הראשון, שלא כלל החדרת אצבעות, התרחש **"...בתקופה שחגגתי 16, לא יודעת אם זה היה לפני יום ההולדת או אחרי"**. היא המשיכה וציינה שהאירועים האלו התרחשו ב"שנת 1999-2000", ו"בתקופת הלימודים שאחרי החופש, בין ספטמבר לינואר...", קרי, תקופה שלפחות חלקה לאחר יום הולדתה ה-16. כמו כן, אמרה, שהנאשם בעל אותה באיבר מינו כשהייתה בת 17. בבית המשפט העידה שהנאשם החדיר אצבע לאיבר מינה, לראשונה, כ-3 שבועות לאחר כניסתה בפעם הראשונה למקלחת עמו, בחודש יוני 1999, שהחדיר את איבר מינו לפיה, וכי בעל אותה באיבר מינו בראשית שנת הלימודים, כ-3 חודשים לאחר פגשה בו לראשונה, כשהיא בטוחה שהדבר קדם ליום הולדתה ה-16.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

אין מניעה משפטית לסמוך ממצאים על דבריה של אפרת בעדותה, לאחר שהבהירה את הנסיבות בהן מסרה את הודעותיה במשטרה. היא הוסיפה בעדותה אינדיקטורים מהם למדה על הגיל בו אירעו מעשי הבעילה הראשונים. אחד מהם הוא הזיכרון החושי של רית זיעת הנאשם בחודשי השנה החמים קודם הגיעה לגיל 16 (נזכיר שרק באמצע נובמבר מלאו לה 16 שנים). עניין נוסף הוא שיחה שקיימה עם חברה עם תחילת הלימודים בכיתה י' שבה השתיים שוחחו על כך שקודם לכן קיימו יחסי מין. גם במכתביה מחודש דצמבר 1999, כחודש לאחר הגיעה לגיל 16, יש מספר ביטויים המלמדים שהנאשם כבר קיים עמה יחסי מין מלאים, כגון, **"להרגיש אותך בתוכי"**, **"צפייה לבעלי שישוב"**, **"מילדה תמימה הפכתני לגברת ולאישה"**, **"מלאך הגאולה שאת רצוני מימשת"**, והחתימה על המכתבים כ**"אשתך"**. במכתבים גם מובעים געגועים לנאשם ואכזבה על כך שזנח אותה. הדברים גם תואמים לעדות לפיה, לאחר שהנאשם ביקע את קרום הבתולין שלה אמר לה: **"...עכשיו את אישה..."**. גם מעיין אישרה שבעת שאפרת הייתה בת 15-16 נהגה להשאירה ללון עם הנאשם בחדרה בדירה בלה-גרדיה, לפי בקשת הנאשם.

על בסיס עובדות אלו, אנו קובעים, כי הוכח מעבר לכל ספק סביר, שקודם להגעתה לגיל 16 קיים הנאשם עם אפרת יחסי מין שכללו הן בעילה והן מעשי סדום.

100. בהתייחס לשאלה השנייה, המחלוקות מתייחסות לקיומם של יסודות **"יחסי מרות/ תלות"** ו**"תוך ניצול"** לאורך כל התקופה עד הגיע אפרת לגיל 18.

המאשימה מבקשת ללמוד קיומם של יחסי תלות בין אפרת לבין הנאשם מפער הגילים שבין השניים, מהדרך בה נוצר ביניהם הקשר, ההבטחות שהעמידו בפניה הנאשם והנשים, ומכך, שבמשך חלק ניכר מהתקופה נותקה ממשפחתה וחיה עם נשות הנאשם.

המאשימה מפנה בהקשר זה לפסיקה, לפיה: **"הוראת סעיף 346(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 הקובעת עבירה פלילית של בעילה אסורה בהסכמה תוך ניצול יחסי מרות ביחסי עבודה או בשירות, משקפים עמדה המתמקדת באיתור מקרים שבהם הקשר המיני בין הצדדים היה תוצאה של ניצול אחד הצדדים את פער הכוחות בינו לבין הצד האחר"** (בג"ץ 4869/01 פלונית נ' הפרקליט הצבאי הראשי, פ"ד נו(3) 944, 955).

הגם שהדברים נאמרו ב**"יחסי מרות"** במסגרת מוסדית, שאינה לעניינו, אין מניעה ש**"יחסי תלות"** יתקיימו במערכות יחסים אחרות. הפסיקה הכירה בכך, שיחסי תלות עשויים להתגבש גם בין קרובי משפחה וידידי משפחה מבוגרים וצעירים מהם (ע"פ 5773/01 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 481, 490-491; ע"פ 1831/07 רובין נ' מדינת ישראל, ניתן ב-07.11.07).

בעניינה של אפרת, היכרותה עם הנאשם החלה על רקע יחסיו עם אחותה מעיין. אין חולק, שלא רק שהנאשם לא היה מבאי ביתם של הוריה, אלא שמערכת היחסים האמורה גרמה לניכור בין מעיין

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

ומשפחתה. החל מהתקופה שבה גרה בביתה של שולי ולאחר שהוציאה עצמה מבית הוריה, בסיוע שירותי הרווחה, זה היה מעונה היחיד, שעל התנהלותו, מפקח הנאשם.

הכל העידו שתנאי לחיות בבית כאחת מנשותיו היה קיום יחסי מין עם הנאשם והבעת הערצה בלתי מסויגת לפועלו.

העדר תמיכה באפרת מצד הנאשם משמעותה המידי היה סילוקה מביתה של שולי, שם התגוררה. בהעדר מקום מגורים אלטרנטיבי, הייתה אפרת שבויה בגחמותיו של הנאשם. הדבר נמשך גם עם הנשים. הנאשם ניצל את מעמדו זה כ"מוציא ומביא" של ענייניהם של הנשים, לסיפוק כל רצונותיו, ובכלל זה תאוותיו המיניות. יחסי התלות והמרות של הנאשם על אפרת, נמשכו עד הגיעה לבגרות.

וכך תארה אפרת את המציאות בה היא התנהלה, במילותיה שלה: **"מופעל עליך כל- כך הרבה לחץ, שהרוב יודע שהרוב ניסה, הרוב חווה, הרוב זכה לגן-עדן. אז מי את בכלל? מי את שתגידי שהוא לבן? הוא שחור. זאת הסיטואציה שעמדתי כל החיים שלי עם גואל...נכנעתי ללחץ... כל כך סמכתי עליו ובטחתי בו, הוא אלוהים, איך אני לא אבטח בו..."** (פרו' ע' 361, ש' 4-2; ש' 30) ובהמשך: **"חייתי שם 10 שנים, כשכל יום הוא עשייה למען גואל. כל הקיום שלי היה למענו. אני נשמתי וחייתי את גואל. אם הוא היה אומר לי לקפוץ ממגדל שלום, הייתי עושה זאת.** (פרו' ע' 378, ש' 25-26)...הייתי בטוחה שביום שאני אקח את הרגליים ואלך לתמיד הוא יתנקם בי על זה... זאת הסיבה שלא יכולתי ממש ללכת...." (פרו' ע' 383, ש' 9-5) ובחקירה נגדית: **"עשיתי כל מה שהוא אמר ולא עשיתי דברים שהוא אסר..."** (פרו' ע' 420 ש' 18-19).

על רקע התלות האמורה התבצעו המעשים המיניים על פני השנים מאז הכרותה את הנאשם בגיל 15.5 ועד למעצרו.

101. לפיכך אנו מרשיעים את הנאשם בעבירות הבאות:

א. בגין מעשי הבעילה שקדמו ליום הולדתה ה-16 של אפרת – בעילה אסורה בהסכמה - עבירות לפי סעיף 346(א) לחוק העונשין רישא.

ב. בגין מעשי הסדום שקדמו ליום הולדתה ה-16 של אפרת – עבירות לפי סעיף 347(א)(1) לחוק העונשין רישא.

ג. בגין מעשי הבעילה שבוצעו באפרת לאחר שהגיעה לגיל 16 ועד הגיעה לבגירות- עבירות לפי סעיף 346(א) לחוק העונשין סיפא.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 10-02-23751 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

האישום התשיעי

102. באישום זה מיוחסת לנאשם עבירה של קבלה במרמה סכום כסף משמעותי ממעיין.

103. על-פי עדות מעיין, בשנת 2005, או בסמוך לכך, לאחר שסיימה תקופת "עונש" בת 4 שנים, במהלכה נמנע הנאשם ממגע מיני עמה המליצה לה אלה ר. לקנות עבורה ועבורו כרטיסים לחופשה בחו"ל. כדי לממן את החופשה נטלה הלוואה בבנק ורכשה כרטיסי טיסה. היא התקשרה לנאשם ושאלת לשלומה והוא משיב שהסתבך, משום שמאיר שקד, שהיה בעלים משותף עימו בדירה בה גר, ובתחילה נתן לגואל את חלקו בדירה במתנה, דורש מהנאשם סכום של \$33,000 עבור חלק זה. היא התפלאה לשמוע את הדברים, ושאלה את הנאשם מה ברצונו לעשות. הנאשם הציע שהנשים תערוכנה מגבית לצורך תשלומים כדי שמאיר "ישב בשקט". היא השיבה שבהתחשב בהוצאות הבית הדבר בלתי אפשרי. הנאשם אמר לה בתגובה שבליט ברירה ייאלץ לצאת לעבוד ולרפא אנשים על מנת לכסות את החוב, כך שהנשים לא תראינה אותו כלל. האפשרות שהנאשם ינטוש את הנשים ועשרות הילדים, ושלא תזכה לראות אותו גם לאחר שנשאה ב"עונשה", זעזעה אותה. היא שאלה אותו מה הוא מציע לעשות, והוא השיב לה שאם תשלם את הכסף היא תהיה גיבורה ותזכה להיות הקרובה אליו מכל הנשים. היא בדקה בחשבונותיה ושאלה את הנאשם אם ניתן לפרוש את החוב לתקופה של 5 שנים. הנאשם שלל זאת ואמר לה שבירר עם מאיר והלה מסרב לכך. מעיין ראתה במתן הכספים "מבחן מסירות הנפש" והחלה להעביר לנאשם במזומן שטרות בסכומים כוללים של עשרות אלפי ₪ בכל פעם. לאורך התקופה, אלה ר. הביעה בפניה את הערכתה לכך שהיא מסייעת להפיג את הלחץ מצדו של מאיר. היא נטלה הלוואות בנקאיות והוציאה כרטיסי אשראי לצורך משיכת המזומן. הנאשם דרש ממנה להפקיד אצלו את השיקים וכרטיסי האשראי מחשש שתוציא כספים למטרות אחרות, וזאת אף שהייתה נכונה להתחייב שלא תעשה כן, אלא במקרה חירום, והיא נענתה לכך. היא הבינה שנטילת החובות תביא עליה אסון כלכלי, אך ניסתה להשיבם כמיטב יכולתה.

במסמך עליו חתמה מעיין, המתייחס למקרה האמור ונושא את התאריך 16.4.07, נאמר: "אני מתחייבת לשלם לך את החוב של מאיר 72,000 ₪ תוך 5 חודשים, ולכן כל הכרטיסים שלי מועברים אליך, ועם הצ'קים אני לא משתמשת רק באישור שלך גואל. אתה תעביר ביקורת על ההוצאות שלי, שלא אקנה דבר עד שתשלם למאיר את כל החוב" (ת/249). לצדו צורפו מסמכים בדבר הקשיים הכלכליים אליהם נקלעה בעקבות ההלוואות (ת/250-א-ת/250ב).

מאיר (שנקרא כיום זוהר שקדי) העיד לפנינו. בעבר היה שם משפחתו יודקובסקי. לשם הנוחות, יכונה במסגרת פסק הדין "מאיר".

במועד עדותו שימש מאיר מנהל מדור במרשם המקרקעין. הוא העיד כי הוא והנאשם רכשו דירה ביחד כשכל אחד מהם משתתף במחצית ממחירה. הם חילקו את הדירה לשניים. לנאשם לא היה כסף משלו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

ומאיר סבור כי גייס את הכסף מנשותיו. כיום, הדירה רשומה על שם אלה ר., בתו של הנאשם. בתחילה, לבקשת הנאשם, נרשמה הדירה על שמו של מאיר בלבד. מאז עברו כמה שנים ושולם למאיר "סכום כסף מסוים, לא את כל הסכום, ואת היתרה נתן לו במתנה, ללא תמורה" (פרו' ע' 536 ש' 13-15; פרו' ע' 537 ש' 13-24).

לבקשת המאשימה הוכרו מאיר כעד עוין, וזאת כיוון שבחקירתו במשטרה ביום 26.1.10 הייתה גרסתו שונה. אז מסר: "אני קניתי את הדירה ב-1990... אני חושב, שזה היה 60 אלף דולר... את הדירה בפ"ת שהייתה לי מכרתי אז ב-40 אלף דולר בערך ואז לא היה לי הרבה להשלים, וקניתי את הדירה ביסוד המעלה ללא משכנתא. בהתחלה גרתי בדירה הזו לבד, עד שבא גואל... ואז פשוט רציתי לתת לו מתנה, הוא עזר לי, ריפא לי את הגב, הרגשתי טוב, החלטתי לתת לו את הדירה מתנה, ואני אעבור לגור עם אשתי שהייתה לה דירה בשכונת התקווה... בשביל הבן אדם הזה אני מוכן לתת את הדירה מתנה... יכול להיות שהוא ביקש ממני לרשום את הדירה על הבת שלו, אני לא זוכר... אין לי קשר עם נשותיו. הדירה הייתה מתנה לכל דבר, ללא תמורה. וזה גם כתוב בחוזה שראיתי... אני אז הרגשתי שאני חייב לתת לו מתנה... אני אמרתי לגואל שאני נותן לו את זה במתנה, את הדירה שלי, ידעתי שזאת מתנה לכל דבר, כתבנו את זה בחוזה, גם הייתה בהתחלה משכנתא על הדירה שאותה התחייבתי לכסות בחוזה מול גואל ולהביא לו נכס נקי מכל חוב. ובאמת סגרתי את החובה של המשכנתא... אני נתתי את הדירה במתנה לגואל רצון. אני הלכתי עם גואל וחתימתי איתו על חוזה לפני עו"ד, שבו אני מביא לו את הדירה במתנה. בחוזה אני רואה שגואל חתם בשם הבת שלו, אבל מבחינתי הדירה היא מתנה לו, מהלב שלי, מהנשמה לגואל בלבד. מה הוא עשה עם המתנה זה כבר לא ענייני" (ת/211). יצוין, שגם בעימות שנערך עם מעיין באותו יום, חזר מאיר על הדברים באמרו: "...היינו אצל עורך דין, עשינו חוזה, נתתי לו את הכל במתנה, אז אין שום תמורה אין שום דבר" (ת/210).

בהמשך עדותו, לשאלות המאשימה, העיד שהתמורה הייתה בכך שלמד איך לשפץ את הדירה. עוד העיד, ששילם ארגונה במשך מספר שנים, אולם עתה אלה ר. משלמת אותה, המחצית שלו הועברה על שמה, חלק בתמורה וחלק ללא תמורה. הוא אינו זוכר מה היה תאריך העסקה ומה הייתה התמורה הכספית המוסכמת, אך מעריך שזו הייתה, אך בסביבות 70,000 ₪. לא מזמן, כיוון שנקלע ללחץ כספי, התקשר לבנו של הנאשם, יגאל, לבקש את הכסף, וקיבל ממנו סכום של כ-80,000 ₪ (פרו' ע' 539 ש' 27 – ע' 540 ש' 3; פרו' ע' 542 ש' 221 פרו' ע' 544 ש' 29-31).

בחקירתו הנגדית הסביר, שלבקשת יגאל, נרשמה על הנכס הערת אזהרה לטובת לאה כדי להבטיח את זכויות הנאשם. למיטב ידיעתו, העסקה בינו לבין הנאשם דווחה לרשויות מס שבח כעסקה בתמורה. הסכום הופקד בחשבון בנק על שמה של אלה ר., ונשא ריבית, עד שהוחזר לו בידי יגאל. יצוין, כי לבקשת ההגנה, הורינו שעותק מתיק המכר הרלוונטי יימסר לה (פרו' ע' 553 ש' 15-18), אך מסיכומיה עולה, ש"עד למועד כתיבת שורות אלו לא קיבלה התביעה את החומר מהטאבו" (ע' 182 לסיכומי ההגנה).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

104. בחקירתו במשטרה מיום 21.1.10, נשאל הנאשם לגבי הדירה. לגרסתו, מאיר "...קיבל את הכסף מה שמגיע לו מפה משמה... מהילדה... הוא נתן את זה כמתנה... שילמנו לו זה היה חלק ככה חלק ככה... אבל הוא כתב בחוזה מתנה... זה הכסף של לאה... אחר כך אמא שלי הביאה לי ואף אחד לא ידע מהמשפחה..." (ת/ג, ע' 83-80). בחקירתו מיום 27.1.10 אמר: "שילמתי למאיר... אני לא זוכר [כמה]... כל פעם. הייתי חייב, הלוויתי מפה, הלוויתי משם". לדבריו, נזקק לכסף ממעיין על מנת לכסות חובות נוספים מלבד החוב למאיר ומעיין הסכימה מרצונה הטוב לסייע לו. הוא לא הכחיש את האותנטיות של המסמך ת/249 (הצהרת מעיין כי היא מפקידה בידיו את כרטיסי האשראי והשיקים על מנת שלא תקנה מאום עד שישלם את החוב למאיר), אלא רק אמר שהעביר את הכסף לתשלום חובות אחרים, כאשר "היא נתנה לי את זה כמתנה. לא כהלוואה בתור עזרה כמתנה כולם עזרו לי" (ת/א, ע' 10-13). בחקירתו מיום 4.2.10 השיב לשאלות בנושא ת/249 "...היא הביאה לי את הצ'קים שלה... כדי שהיא לא תבזבז... זה כל העניין... הצ'קים והכרטיסים... אני לא השתמשתי בזה... שמרתי לה את זה רק... ואם אני לא טועה זה היה חודש חודשיים... ואחר כך היא רצתה את זה. ורצתה לבזבז שוב. היא לקחה את זה ורצתה לבזבז... יש לה מחלה רק לבזבז... היא רצתה שאני אשמור לה למשמרת..." (ת/ג, ע' 24-22). בעדותו בפנינו אמר שקיבל את הדירה ממאיר לאחר ש"ביקשתי ממנו והוא אמר 'בסדר'". הוא אישר שאמר למעיין שסכום של 140,000 ₪ יכסה את החוב למאיר, והמשיך ואמר ש"לקחתי חובות ושמתי את הכסף אצל אלה פיקדון לשמור... זהו, הבאנו לו את הכסף לשקדי, מה שמגיע לו, וזהו" (פר' ע' 1538 ש' 32-31).

טענות הצדדים

105. המאשימה טוענת, שהנאשם קיבל ממעיין סכום של 140,000 ₪ במרמה, בכך שטען בפניה בכחש כי נזקק לכסף לשם כיסוי חוב למאיר שקדי, בעבור רכישת הדירה ברחוב יסוד המעלה. לטענת המאשימה הנאשם קיבל את הדירה במתנה, ולמעשה, לא נזקק כלל לשלם עבורה. אף אם הנאשם התחייב לשלם למאיר עבור הדירה, בעת שפנה למעיין, החוב האמור כבר שולם.

ההגנה מנגד טוענת, שמכלל הראיות ניתן ללמוד כי הנאשם שילם עבור הדירה, תוך שהוא ומאיר ביקשו להסתיר שדובר בעסקה בתמורה ולהסתיר את סכומי הכסף שהועברו. הסכום ששולם ביטא מצב עניינים בו הנאשם "...אכן קיבל חלק מהדירה כאות הוקרה ושילם סכום מופחת עבור החלק השני" (סיכומי ההגנה, ע' 183). בשלב בו פנה הנאשם למעיין, עדיין היה חוב תלוי ועומד, והנאשם הציג בפניה את המצב לאשורו. מעיין ידעה מהן ההשלכות הכלכליות עבורה להיענות לנאשם, ואף על-פי כן הייתה נכונה לסייע לו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

דיון

106. העבירה המיוחסת לנאשם היא קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 לחוק העונשין, שזו לשונו: **"המקבל דבר במרמה דינו - מאסר שלוש שנים, ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים"**. ההגדרות בסעיף 414 לחוק העונשין קובעות כי: **"דבר" הוא "מקרקעין, מיטלטלין, זכות וטובת הנאה"**. **"מרמה" היא "טענת עובדה בעניין שבעבר, בהווה או בעתיד, הנטענת בכתב, בעל פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת"**.

107. כאמור, אין מחלוקת, שהנאשם יצר בפני מעיין מצג לפיו, הוא נדרש לסכום של 140,000 ₪ לשם תשלום חוב למאיר עבור הדירה ביסוד המעלה, וביקש ממנה לסייע לו בתשלום החוב. אין מחלוקת, שמעיין פעלה בהתאם לבקשת הנאשם, גייסה את סכום הכסף האמור והעבירה לו.

הן תיאוריו של מאיר והן תיאוריו של הנאשם לקו בחוסר עקביות בולט. בחקירתו משטרה סיפר מאיר שרכש את הדירה בעצמו, ומאוחר יותר העביר את כל זכויותיו בדירה לנאשם במתנה. בבית המשפט סיפר שחיפש את הדירה יחד עם הנאשם, רכש אותה בשיתוף עמו שווה בשווה, קיבל את התמורה עבור המחצית, הן בלימודי שיפוצים והן בכסף ששילם הנאשם עבור רבע דירה. הרבע הנותר נתן לנאשם ללא תמורה. את כספו קיבל, לפי עדותו, רק בעת שדרש מבנו של הנאשם לאחר פתיחת ההליך הנוכחי ובעת שהנאשם היה כבר במעצר.

הנאשם מסר בחקירת המשטרה ששילם עבור הדירה סכום כסף שאינו זכור לו והרישום במסמכים על-פיו הדירה הועברה ללא תמורה, הוא כוזב.

בעדותו בבית המשפט גרסתו הייתה, שקיבל את הכסף עבור הדירה והחזיק אותו בפיקדון על שם בתו אלה, ושהסכום שולם למאיר, מבלי לפרט את המועד בו שולם.

מבליל התיאורים האמור, לא ניתן לגבש הסבר שלם, המניח את הדעת, לאף אחת מהשאלות הבאות: מה היו הנסיבות בהן רכש מאיר את הדירה, באילו נסיבות שונתה הבעלות על שם אלה ר., ובאילו תנאים מסחריים הדבר נעשה. מטענות ההגנה משתמעת "עסקה" לפיה, מאיר מכר לנאשם רבע דירה בתמורה לא ידועה, לתשלום עתידי במועד לא מוגדר, בלא מנגנון מוגדר שתכליתו שמירה על ערך כספו והבטחת קבלתו בעת שיידרש. איננו סבורים שיש כל היגיון בקיומה של עסקה כאמור, ואיננו רואים מקום לקבל כממצא עובדתי שאכן התקיימה.

108. כך או כך, מדובר בשאלה שחשיבותה מוגבלת ביותר לנושא הדיון. שהרי, זולת עצם קיומו של חוב, המצג של הנאשם כלפי מעיין, בעצמו ובאמצעות אלה ר., משך תקופה ארוכה, היה כי מאיר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

דורש את כספו, ושכל סכום כסף שתמסור לו יועבר לידי מאיר. על-פי הראיות, באף אחד מהמועדים הרלוונטיים לא היה אמת בדברי הנאשם לגבי מטרת השימוש בכסף. הנאשם עצמו לא סבר כי הוא חייב כספים למאיר וגם התנהגותו בתקופה הרלוונטית, והשימוש שעשה בכסף מלמדים שכך הדבר. כל האמור מוביל למסקנה, שבדבריו של הנאשם התקיים יסוד ה"מרמה", שבשלו קיבל לידיו "דבר", קרי: את כספה של מעיין.

109. יש לדון, אם כן, בשאלת קיומו של קשר סיבתי בין המרמה לבין קבלת כספה של מעיין. בעניין זה, הדין הוא כי: **"העבירה של 'קבלת דבר במרמה' אכן מצריכה קיומו של קשר סיבתי בין המרמה, קרי: מצג הכוזב, לבין 'קבלת הדבר'. בלא מצג כוזב, המאפשר את קבלת הדבר, לא מתגבשת העבירה. יש צורך, אפוא, להצביע על קשר סיבתי בין המרמה לבין קבלת הדבר... הסיבתיות הנדרשת בעבירת קבלת הדבר במרמה אינה סיבתיות מדעית... אשר לרמה הסיבתית הנדרשת... המרמה צריכה להיות 'הסיבה היעילה' לקבלתו של הדבר... את קיומו של הקשר הסיבתי ניתן להסיק מהעובדות המוכחות, מנסיבות העניין, ומהתנהגות הצדדים. לעיתים ייתכנו מצבים בהם יתעורר ספק לגבי בלעדיותו של מצג השווא כגורם שהוביל לקבלת ה'דבר', אך גם במצב זה אין כדי לשלול את הרשעת העושה בעבירה..."** (ע"פ 2333/07 תענך נ' מדינת ישראל, ניתן ב-12.7.10, פסקות 207 ו-210 והאסמכתאות שם). אכן, לא ניתן לשלול שנוכח אופי מערכת היחסים בין הנאשם ומעיין, יתכן והייתה נענית גם לדרישה אחרת שהיה מעמיד בפניה למטרות האמתיות להם שימש הכסף, אך ספק אם בסכומי העתק להם נדרשה. דא עקא, שהנאשם הוא שבחר מלכתחילה להעמיד בפני מעיין מצג שווא, ונקל להבין מדוע נדרש לכך. מעשי הנאשם מלמדים שחשש שבלא המרמה, לא יעלה בידו לשכנע את מעיין לתת לו סכום כסף גדול הכרוך במחיר אישי כבד, או שסבר שכך ייחסכו ממנו מאמצים שהיה נדרש להשקיע לצורך זה. מעיין העידה שראתה במעשיה פעולה של **"מסירות נפש"** לטובת הנאשם והנשים, דבר המצביע על חשיבות שראתה לתכלית המיועדת לכסף והדחיפות בהשגתו. מכאן, שגם אם מצג השווא לא היה הגורם הבלעדי לנכונותה של מעיין להיענות לנאשם, ודאי שהיה גורם בעל השפעה באשר לתוכן ההסכמה והאופן בו ניתנה. על כן, הוכחו יסודותיה של העבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין.

נוטר לדון בשאלה, האם מדובר בעבירה שבוצעה ב"נסיבות מחמירות". למינוח זה אין הגדרה הקבועה בחוק, ויישומו נעשה אד-הוק, בהתאם לנסיבות העניין העומד לדיון, כאשר **"לצורך ההבחנה בין הרישא לבין הסיפא של הסעיף 415 האמור עשויים להשפיע הצורה בה מבוצעת המרמה, השיטה, התכנון, התחכום, ההיקף וכדומה גורמים. יש שגם גורם אחד מאלה, כגון ההיקף הגדול, בא ללמד על החומרה של המעשה, המכניסו לגדר נסיבות מחמירות של הסיפא"** (ע"פ 399/88 בלאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(4) 705, 742).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

בעניינו, אופיינו הנסיבות המחמירות בכתב האישום כ"..." שליטתו ואחיזתו של הנאשם ב[מעין], הניצול של כמיהתה של [מעין] לשהות עמו..., וניצול ציני של היות [מעין] מוחזקת בתנאים של עבדות בכלל" (סעיף 11 לאישום התשיעי). בסיכומיה לא הסבירה המאשימה מהן הנסיבות עליהן היא מבקשת להסתמך. כל שציננה הוא כי "...מתבקש ביהמ"ש לקבוע כי בשל האמור לעיל ובאישום הראשון מתקיימות נסיבות מחמירות..." (עמ' 153 לסיכומי המאשימה). ההגנה לא התייחסה כלל לעניין זה. עם זאת, אנו סבורים כי השילוב שבין ניצול עמדת החולשה בה נמצאה מעיין בתקופה הרלוונטית, האמון העיוור שרחשה לנאשם, וההשלכות הכלכליות ההרסניות שספגה כתוצאה מנטילת ההלוואות, די בהם על מנת לקבוע כי העבירה בוצעה בנסיבות מחמירות.

110. הפועל היוצא מהאמור לעיל הוא שאנו מרשיעים את הנאשם בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות – עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין.

סוף דבר

111. אשר על כן, אנו מורים כדלקמן:

באישום הראשון – הנאשם מזוכה מהעבירות המיוחסות לו.

באישום השני – הנאשם מורשע בעבירת אינוס בת משפחה לפי סעיפים 351(א) ו-345(א)(1) לחוק העונשין; שתי עבירות בעילת בת משפחה לפי סעיף 351(ב) לחוק העונשין; עבירות מעשים מגונים במרמה בנערה צעירה מ-16 שנים לפי סעיפים 348(ב) בצירוף סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(2) לחוק העונשין (כנוסחם קודם לשנת 2001); עבירת מעשים מגונים בלא הסכמה בבת משפחה צעירה מ-16 שנים לפי סעיפים 351(ג)(1) ו-348(ב) בצירוף סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין (כנוסחם קודם לשנת 2001); עבירות מעשים מגונים בבת משפחה לפי סעיף 351(ג)(3) לחוק העונשין.

באישום השלישי – הנאשם מורשע בעבירות מעשה מגונה בבת משפחה, לפי סעיף 351(ג)(3) לחוק העונשין; אינוס בת משפחה לפי סעיפים 351(א) ו-345(א)(1) לחוק העונשין; עבירות בעילת בת משפחה ומעשה סדום בבת משפחה, לפי סעיף 351(ב) לחוק העונשין.

באישום הרביעי – הנאשם מורשע ב-3 עבירות של מעשים מגונים בקטין בן משפחה, לפי סעיף 351(ג)(3) לחוק העונשין.

באישום החמישי – הנאשם מורשע בעבירות בעילת בת משפחה, לפי סעיפים 351(ב) לחוק העונשין.

באישום השישי – הנאשם מזוכה מהעבירה שיוחסה לו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ספטמבר 2014

תפ"ח 23751-02-10 מדינת ישראל נ' רצון (עציר)

באישום השביעי – הנאשם מורשע בעבירת אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין ובשתי עבירות מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

באישום השמיני – הנאשם מורשע בעבירות בעילה אסורה בהסכמה של נערה צעירה מ-16 שנים, לפי סעיף 346(א) רישא; מעשי סדום בהסכמה בנערה צעירה מ-16 שנים, לפי סעיף 347(א)(1) רישא; עבירות בעילה אסורה בהסכמה של קטינה תוך ניצול יחסי מרות, לפי סעיף 346(א) סיפא.

באישום התשיעי – הנאשם מורשע בעבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום, י"ד אלול התשע"ד, 08 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים והנאשם.

רענן בן-יוסף, שופט

מרים דיסקין, שופטת

נורית אחיטוב, שופטת
אב"ד